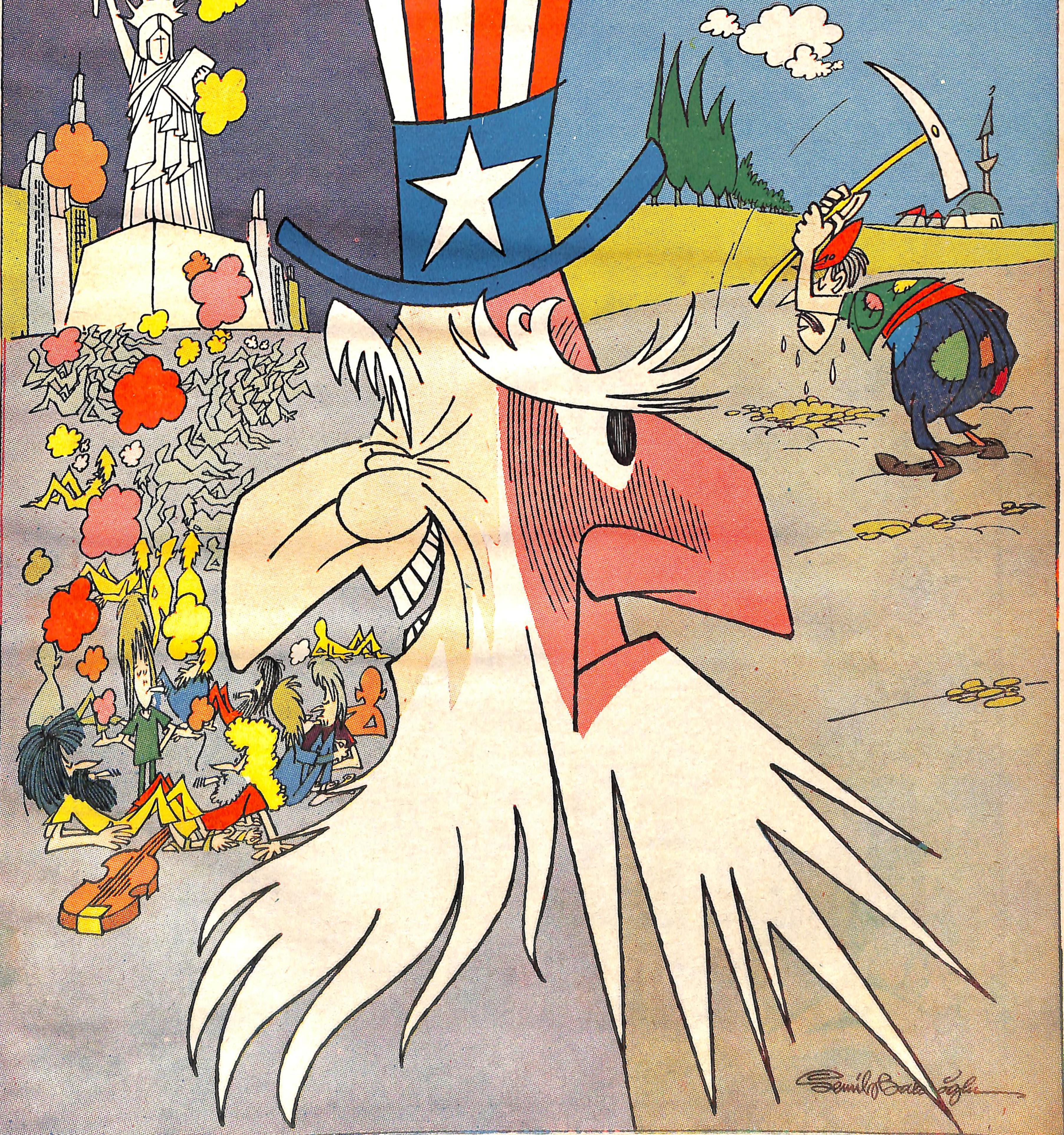
Akbaba

— Afyon konusunda Amerika
Türkiye'yi suçluyor. —

İKİYÜZLÜ !

Güz Çekilişi İÇİN

tasarruflarınızı 21 Ağustosa kadar Bankamızda toplayınız

5 Apartman Dairesi

2 adet 100.000 lira

100 adet 1.000 lira

60 adet 5.000 lira

20 adet 10.000 lira

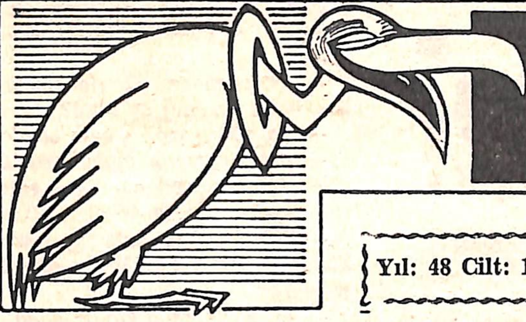
ayrıca 3400 adet çeşitli para ikramiyesi

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3190 — 120)

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 33 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 5 Ağustos 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Bir Paşa, bir Demirel, bir de Lâz...

İSMET Paşa:

«— Hükûmet hasta..» demiş.

Gerçekten de işaretleri ortada:

Ateş: 41..

Tansiyon: 26..

Dil: Paslı ve bozuk..

Moral: Sıfır..

Genel durumu: Bitkinlik, nöbet, sayıklama, sıkıntı..

İsmet Paşa:

«— Bir hükûmet idaresi, tabiî kanunları ile idare olunacak hallerden çıkıp, fevkalâde tedbirlere muhtaç olduğu zaman hastalığa düşmüştür..» demiş.

Peki.. ne yapmalı?

Onu da söylüyor Paşa:

«— Bir an önce bu hastalıktan kurtulup sâlim idarenin nimetlerini vatandaşa göstermek tabiî yoldur.»

Peki, hastalığın adı ne?

Paşa vaktiyle onu da söylemişti:

— Süleyman Demirel!

Gerçekten de Demirel, Adalet Partisinin başında bulundukça parti artık iflâh olamaz. Bunu görüp söylemek için tarafsız vatandaş olmak bile lâzım gelmez, samimî bir AP'li de Demirel'in tutumuna bakıp, Karadenizli vatandaş gibi:

— Uyyy, sen kimden yanasun? diye soruyor.

Hikâye meşhur, Lâza sormuşlar:

— Dağda gidiyorsun, karşına bir kurt çıksa ne yaparsın?

— Tabancamu çekeyrum..

— Tabancan yok.

— Ha piçağuma el atayrum..

— Bıçağın yok.

— Taşa hamle edeyrum..

— Taş yok.

Lâz bozulmuş:

— Ha sen penden yana misun, kurttan yana misun?

Zavallı AP'li vatandaşın durumu daha az fena değil... Her Allahın günü gazeteleri açtığında AP. Genel Başkanı için bir şey öğreniyor. Sonra da köy veya mahalle kahvesine gitti mi başlıyor hücumlar:

— Yahu ne yapmış seninki, duydun mu?

Doğru veya yanlış... Ama Cumhuriyet tarihinde hiçbir Başbakan için bu kadar iddia ileri sürülebilmiş değildir. Bu iddiaların yanısıra, Süleyman bey, partisini de parça parça etmiştir. Koskoca bir seçim zaferinden sonra ufalana ufalana küçülen AP., neredeyse çoğunluğu kaybedecek...

Ve AP'li vatandaş içinden içine soruyor Demirel'e:

— Ha sen kimden yanasun? Benden yana misun? CHP'den yana misun?

Manzaraya bakan sanır ki gerçekten de Süleyman bey muhalefet hesabına çalışıyor, iktidar partisini yıkmak için elinden ne gelirse yapıyor. Durmadan Haysiyet Divanı'nı işletiyor, kendisini sağlama bağlamak için partiyi çürütüyor...

Süleyman beyin bildiği, uğraştığı bir kaç şey var:

Durmadan zam yapıyor..

Durmadan vergi çıkarıyor..

Durmadan partiden adam atıyor..

Ve ortalık kaynıyor.

Şimdi İstanbul'dan İzmit'e kadar Türkiye'nin en önemli bölgesine Sıkıyönetim kondu da görünüşte bir sükûnet var. Eğer memleketi askerle yönetecekse, Süleyman beye bir diyeceğimiz yoktur, ama böyle bir durumda Süleyman beye ihtiyaç olup olmadığını da zamanla düşünmeye başlar insan:

— Yahu, Sıkıyönetim AP. iktidarından daha iyi imiş.. diye lâf çıkmaya başladı mı, Demirel hesabına iyi midir, kötü müdür?

Orasını yine samimî AP'liler düşünsün!

Biz gelelim Paşa'nın dediğine...

İsmet Paşa şimdi diyor ki:

«— Hükûmet bir an önce hastalıktan kurtulup sâlim idarenin nimetlerini vatandaşa göstermeli...»

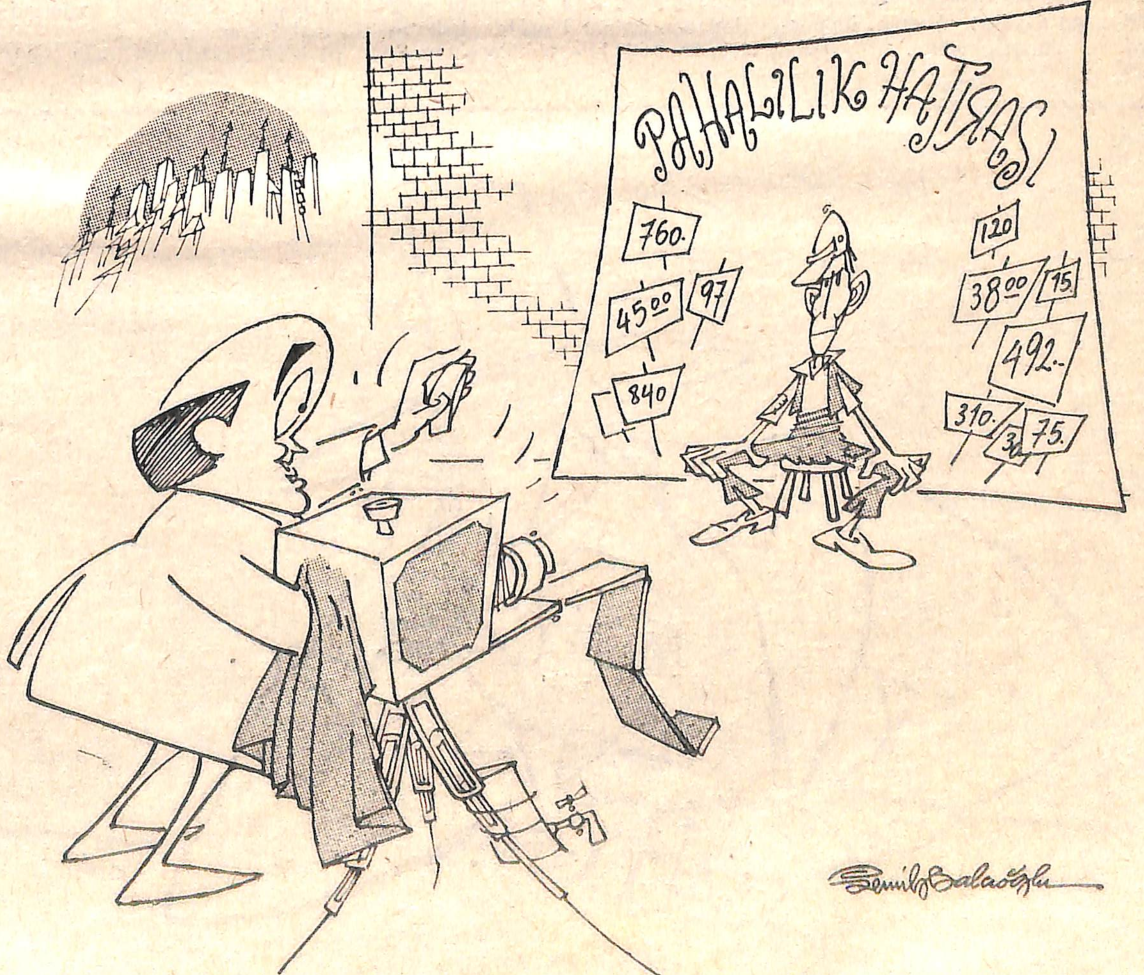
«Sâlim idarenin» diyor Paşa..

«Örfî İdarenin» demiyor..

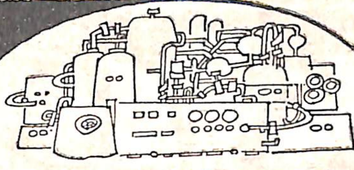
Bilmeyiz Demirel bu deyişteki inceliği anlayabilir mi? Gerçi şu sıralarda böyle incelikleri düşünecek kadar vakti yok Süleyman beyin ama, AP'yi tutan ve seven vatandaşlar onun hesabına düşünsünler artık...

AKBABA

— Demirel: «Halkın yüzünü güldürmek için çalışıyoruz» dedi. —

— Lûtfen güler misiniz!..

işlet kelleni

VEDAT SAYGEL

«Kim ne okur?» konulu bir anket yapılsa sizleri bilmem ama benim cevabım çoktan hazır. Kişinin yaşına ve yaşamına göre değişir bu. Örneğin, okula yeni başlayan küçük, alfabe okur. Lise çağındaki genç kız şiir okur, foto roman okur, aşk mektubu okur. Aynı yaştaki delikanlı Tom Miks okur, Teksas okur, Red Kit okur. Ev sahibi, kiracının canına okur. Kiracı, elin malına okur. Kafası kızan kabadayı ana avrat okur. Borçlu, masal okur; politikacı, maval okur.

Okumaya böylesine meraklı bir toplumda bizim gibi işsiz güçsüz garipler de iş ilânları okur, protesto mektupları okur, dua okur, beddua okur, velhasıl kim bir şey söylese körükörüne onu okur.

Okumak dendi mi, sınıfımın insanları arasında okumaya benim kadar meraklı başka biri daha yoktur sanırım.

Merak etmemeniz için okuduğum eserleri de sıralayayım isterseniz:

— Yahu bu devirde işsiz güçsüz dolaşılır mı? Gazete ilânlarını okusan yine bir baltaya sap olursun, dediler; aylarca iş ilânları okudum.

— Fabrika, büro gibi yerlere boşver, dediler. Verecekleri para yemene yetmez ki, arttırasın. Şöyle bir vurgun yapabiliyor musun sen?

İş aramayı bırakıp, bir kaç yıl da defineciik üzerine yazılmış bir sürü kitap okudum. Bu ağır işimin arasında kapıma dayanan alacaklılara yerine göre yalan okudum, belâ okudum, rahmet okudum.

— Böyle sudan şeylerle insan durumunu düzeltemez, kısmetin kapanmış senin, diyen yaşlı tanıdıklardan birinin öğüdüne uyarak kapanan kısmetimi açmak için her gece yatarken beşyüz kere «El rızk al Allah», her adımda üç «Destur Bismillâh» okudum.

Bu da sökmeyince dostlardan birinin elime tutuşturduğu «İşlet Kelleni, Doldur Keseni» isimli kitaba verdim kendimi.

— Yararlanmazsan yüzüme tükür, demişti kitabı veren. Kudretine inanmak istiyorsan önce önsözünü oku.

Okudum ki, Allah Allah... Kitap değil bir sihirli değnek bu! Yazarının hayatı da benimkinden pek farklı değildi hani. Onun da yıllar yılı açlıktan imanı gevremiş, önüne gelenden Allah rızası için bir iş istemiş. Hattâ bir ara yaşamaktan ümidini bile kesmiş, intihara karar vermiş de, tam gerçekleştireceği sırada kendi kendine, «Dur» demiş, «Ölümümü cinayet falan sanırlar da, günahsız birini sanık olarak içeri alırlar. İyisi mi, çektiğim sıkıntılı hayatı bir yere not edeyim.»

Bu niyetle kaleme bir sarılış sarılmış, henüz bir editör tarafından okunduğu an adam milyoner olmuş.

İntihar etmeye kesin kararımı verdim de, bir yandan sayfaları çevirirken, bir yandan zevkime uygun ölüm şekli düşünüyorum. Silâh olarak bıçağı seçsek, hem işi uzun, hem acısı büyük. Zira bu isteği evdeki dededen kalma bıçakla halletmek için önce bir bileyci bulacaksın. Sonra kesim ücreti istemeyen bir kasap tutacaksın. Daha sonra...

Yok yok... Daha başka bir şey düşünmeli. Tabanca?... Dünyanın parası. Üstelik hem kendine nişan alacaksın, hem öleceksin. Yoo, bu kadar zahmetli işe gelemem derken:

— Kolay gelsin, dedi.

Düşüncelerimi dağıtmadan cevap verdim:

— Eyvallah.

— Ne yapıyorsun?

— Hiç, dedim, kelleyi çalıştırıyorum.

Kitabın ismini okudu, güldü:

— Anlaşıldı, zengin olmanın yolunu arıyorsun.

— Eh, dedim, bir formül bulursak...

Bir sigara yaktı:

— Girgin bir insana benziyorsun. Şimdiye kadar hiç özel kazançlar getirecek özel işler denedin mi?

Tanımadığım birinin, kafamı altüst etmesine bozulmakla beraber, gözlerimi kitaptan ayırmadan cevap verdim:

— Hem de pek çok...

Kılık kıyafeti benimkinden beterdi ya, oturuşunda, sigarayı tutuşunda bir büyüklük, bir görmüşlük vardı:

— Neler yaptın?

— Üç beş değil ki hemencecik sayıvereyim. Piyango bileti çektim. Spor Toto oynadım. Gazoz kapağı biriktirdim. Kâr pulu, Pay kuponu topladım. Temizleme tozlarında otomobil aradım.

— Başka?...

— Bunlara benzer bütün işleri dedim.

Sigaradan çektiği dumanı yüzüme üfledi:

— Hiçbirinden yararlanamayınca bu kitaba sarıldın öyle mi?

— Eh, aşağı yukarı öyle sayılır.

— Rulet oynuyor musun, rulet?

Kitabın son sayfasının son satırlarını okurken cevap verdim:

— Ekmek parası bulamayan insan, kumar parasını nereden bulur Allahaşkına?

— Bu söylediğim kumar değil ki..

— Nedir ya?

— Toto gibi, piyango gibi bir şey... Hem şansla falan da bir ilgisi yok. Bak, şu zarflar var ya...

Cebinden dört beş tane zarf çıkardı.

— Eee?...

— Ben şimdi bu zarflardan birini sana satacağım, tamam mı?

Parasını saymışım gibi uzattı:

— Üstündeki adrese zarfla birlikte otuz lira da para postalayacaksın, tamam mı? O da tamam. Oradan sana bunun gibi beş zarfla, dört isimlik bir de liste gelecek. Geldi mi?

— Yooo...

— Dur, karıştırma. İsmin dördüncü sırada. Tutup birinci sıradaki ismin adresine otuz lira postalayacaksın, sana gönderilen beş zarfı da, beş ayrı kişiye satacaksın. Her zarf alan senin yaptıklarını yapacak, onlara da zarflar gelecek, İsmin birinci sıraya çıkınca eline tam yetmişbin lira geçecek.

Nasıl olacağı aklıma girmemişti ama, yetmişbin lira iyi paraydı doğrusu:

— Müessese mi verecek bu parayı?

— Yok canım, dedik ya, diğer zarf alanlar gönderecek.

— Valla ben bu işi pek anlayamadım.

— Canım, anlaşılmayacak ne var? Sen al bir kere şu zarfı benden... Senden önemli bir para çıkmayacak ki... Onbeş lira zarf için bana vereceksin, otuz lira müesseseye, otuz lira da listedeki birinci isme göndereceksin, o kadar. At o kitabı elinden. Okumakla zengin olan nerede görülmüş?

— Yok arkadaş, dedim, benim o kadar param olsa, bir işe sermaye yaparım.

— Sen bilirsin ama, aklın varsa bu fırsatı kaçırma. İlk ağızda vereceğin altucu bir onbeş liracık.

— Anladık canım, altucu bir onbeş liracık ama yok işte-

— Bul yahu... Onbeş lira için yetmişbin lira tepilir mi? Haydi bırak şu kitabı...

Çekti aldı elimden:

— Kalk hemen.

Kalktım.

— Hiç mi eşin dostun yok? Onbeş liracık buluver birinden...

— Yahu parayı buldum desek, oyunun kurallarını öğrenemedim henüz.

— Sen hele parayı bul, gerisine karışma. Her gün buralardayım ben.

Kimden ister, kimden alırsın? Yüzümü kızarttığım berbere daha:

— Yarına kadar onbeş lira borç verir misin? derken:

— Rulete mi yatıracaksın? diye sordu.

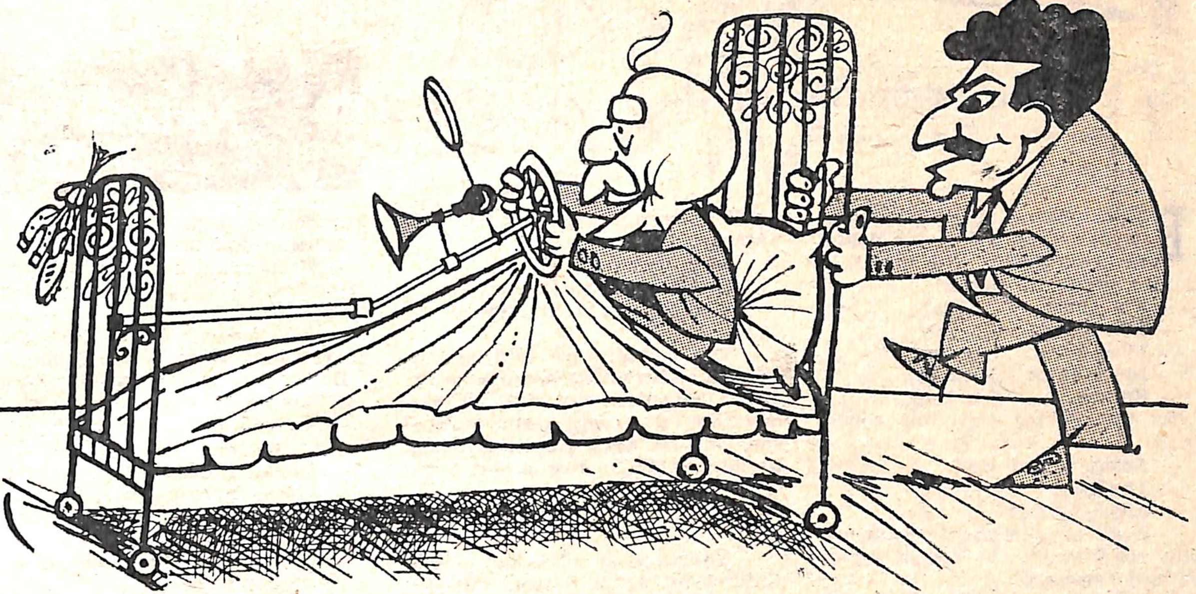
Şaşkın şaşkın başımı salladım. Daldırdı elini cebine:

«DÜŞÜNEN ADAM!»

Ecevit, «Biz CHP. olarak kendimizi şimdiden iktidarda görüyoruz» dedi. — Gazeteler —

MAKAM ARABASI!

— Başka şey için deseydin vermezdim ama, rulet dedin mi iş değişir.

Parayı verip, yeni arkadaşımdan zarfı aldım.

— Gel, dedi, beraber postalayalım. Müesseseye göndermek için bir otuz liracık daha buluver şuradan.

Üç aylık kira borcum olan ev sahibine, «Varsa bir otuz liracık» derken güldü:

— Rulet mi oynayacaksın?

Şu rulet denen şeyi herkes duymuş, herkes oynamıştı da bir benim haberim yoktu galiba:

— Evet.

Gık demeden çıkardı verdi. Bizim yeni arkadaş:

— Bir otuz liracık daha lâzım, dedi. Listedeki ilk isme postalamak için.

— Bir kaç gün sonra olsa...

Olmazmış.

— Kimden alayım?

— Rulet oynamış olan kimden istesen verir.

— Vermezse?...

— Verir birader. Çünkü bu öyle bir oyundur ki, diyelim zarfı aldın da, parasızlık yüzünden postalayamadın. Oyun yarıda kalır. Oynayanların hiçbiri ikramiyesini alamaz. Bir dene istersen.

Bizim sokaktaki kahveye adımımı atarken kahveci sordu:

— Bir zarf satayım mı sana?

— Ne zarfı?

— Rulet zarfı canım.

— Haa, dedim. Ben aldım.

— Postaladın mı?

— Yok, duruyor. Bir otuz liracık eksiğim var da...

— Aman, dedi, al şu parayı, günün birinde ödersin. Otuz lira için koca oyun bozulur mu? Hazır ismimiz ikinci sıraya çıkmışken dert mi açacaksın başımıza?

Bizim yeni arkadaş:

— Gördün mü? dedi.

— Gördüm.

Postaladık. Aradan günler geçti, ne arkadaşı gördüm, ne kimseden metelik aldım. Geçenlerde Sirkeci'de dolaşırken bir el dokundu omuzuma. Baktım, beni rulete alıştıran arkadaş. Bir kerli ferli ki, sormayın.

— Kaçıncı sıradasın? diye sordu.

— Hâlâ dördüncüyüz, dedim.

— Oh, oh... Nasıl oyundan memnunsun değil mi?

— Oyun olarak iyi de para getiren tarafı yok.

— Gelir, gelir. Maksat kelleyi çalıştıracaksın, keseyi dolduracaksın. Bu da kitapla falan olmaz. Haydi eyvallah, görüşürüz yine.

Baktım, son model bir arabaya kuruldu, motoru çalıştırdı, gidecek. Sokulup kelebek camından sordum:

— İkramiyeni aldın mı sen?

Şaşkın, o da bana sordu:

— Nereden?

— Ruletten. Oynamıyor muydun?

Ağzındaki yaprak sigaranın dumanını yüzüme üflerken:

— Ben yaş tahtaya basacak adam mıyım? dedi. Kesesini doldurmak isteyen insan ruletle uğraşır ama oynamaz, oynatır. Biz ikinci yolu tuttuk işte!

Araba süzülüp giderken kitabı elime aldım, keseyi doldurmak hayâliyle kelleyi yeniden çalıştırmaya başladım: Tabancayla mı intihar edersin, yoksa bıçakla mı?...

Vedat SAYGEL

Sevilen Şarkılardan :

AĞLAMA YETMEZ MAAŞ

Rüya gibi her tek lira,
Aldığım maaş bana.
Ay başında kaybettim
İpin ucunu daha...

Zamlar kazık kadar nârin,
Direk kadar kısa.
Ağlama, yetmez maaş
Taksitle borçlarına!

Her ay maaş oyuk oyuk
Borç bırakır defterde.
Maaş bir bilmecedir;
Zamlar da var, vergi de...

Mukadder ÖZAKMAN

Yazısız

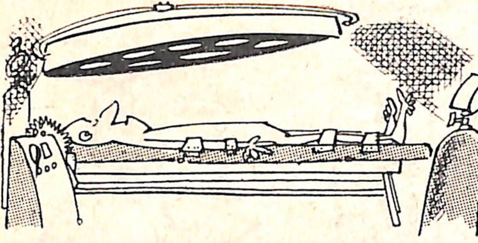
Sevilen Şarkılardan :

İNLEYEN MEMURLAR

İnleyen memurlar vatanı sardı,
Rüya gibi Personel Kanunu vardı...
Uçar yıllar, maaşlar,
Memur kupkuru bakar,
Gece gündüz ağlardı...

Maaş ay sonunda, iş masadaydı,
Ayın başına daha onbeş gün vardı...
Uçar yıllar, maaşlar,
Memur kupkuru bakar,
Gece gündüz ağlardı...

Mukadder ÖZAKMAN

Aman doktor bir çare

Muzaffer İZGÜ

BİZİM pederin şikâyetleri iyiden iyiye artınca, aldım, bir doktora götürdüm. Bin maşallah, doktor pratik mi pratik:

— Yat amca... Elli lira!...
— Dön amca... Elli lira!...
— Film amca... Yüz lira!...
— İdrar amca... Kırk lira!...
— Kan amca... Otuz lira!...

Bu kez, doktor sustu biz konuştuk:

— Aman doktor bey!
— Ameliyat!
— Ameliyat mı?
— Evet, ama isterseniz yaptırmayın, siz bilirsiniz, o zaman hiçbir garanti veremem.

Babam, annem ve ben, çekildik kenara:

— Ne diyorsun baba?
— Vallahi bilmem ki oğlum.

Arada bir doktor da lâfa karışıyor:

— Demir gibi ederim amcayı, demir gibi, diyor.

Ameliyata karar verdik. Bu kez doktorla pazarlığa başladık:

— Aman doktor, ikibin olmaz mı?
— Dünyada olmaz... Bunun kan vermesi var, dikişi var, iğnesi var, ilâcı var.

Babam:

— Oğlum, ben bugünler için biriktirmiştim o üç beş kuruşu, verelim, olsun bitsin, deyince, artık bizim ağzımızı açmamıza gerek kalmadı.

Ameliyat gününü kararlaştırdık ve denilen gün babamı doktorun özel hastanesine götürdük:

— Aman doktorcuğum siz bilirsiniz artık.
— Hiç merak etmeyin, onu anasından yeni doğmuş gibi yapacağım.

Babamı aldılar ameliyat odasına, biz annemle dışarda beklemeye koyulduk. Şöyle aradan 45 dakika geçti geçmedi, doktorun başını gördük ameliyathanenin kapısında. Koştuk yanına:

— Aman doktor bey?...
— O iş tamam, tamam ammaa...
— Yoksa babama bir şey mi oldu?
— Yok canım, biz biliyorsunuz, babanızı midesinden ameliyat ettik, meğer babanızda apandisit de varmış. Şey diyorum, karnı açılmışken, onu da kesip atalım diyorum. İlerde ihtiyarcığın başına dert olmasın sonra.
— Pekiyi, o kaça olacak doktor bey?
— Vallahi nasıl olsa karnı açık, almıyacağız açma parası, düş 750 liradan 250'yi, beşyüz liraya olur.
— Aman doktor bey!...
— Yoo, aşağı olmaz.
— Pekiyi olsun, dedim.

Doktor içeriye girdi.

— Vah efendi vah, dedi annem, demek apandisiti de varmış.

Yarım saat sonra doktorun kafasını tekrar ameliyathanenin kapısında gördük. Parmağıyla beni çağırıyordu. Koştuk yanına:

— Nasıl doktor bey?
— Tamam, apandisitini aldık, aldık amaaa...
— Yoksa babama bir şey?...
— Yok canım, o değil de, sizin pederde böbrek taşı da varmış.
— Amman demeyin doktor!
— Taş mı? dedi annem.
— Taş ya... İsterseniz almayalım. Hani ben karnı açılmışken diyorum. Yarın bir gün ihtiyara ikinci bir eziyet olmasın.
— Pekiyi, kaça olacak bu, doktor bey?
— 1250'nin, düş 250'sini...
— Açma parasını?...
— Evet, bin lira olur.
— Aman doktorcuğum 750 lira?
— Aaa, dünyada olmaz vallahi, böbrekten taş çıkaracağız kardeşim, kuyudan su değil.

Anneme döndüm:

— Nasıl anne, babamın biriktirdiği üç beş kuruş idare edecek mi bu işi de?
— Eh, madem hazır açılmışken, ne yapalım oğlum, olsun, dedi.

Doktor tekrar girdi ameliyathaneye. Yarım saat sonra tekrar çıktı.

— Tamam mı doktor bey? diye koştum yanına.
— Tamam olmasına tamam ama...
— Yoksa safra kesesi de?
— Nerden bildin, varmış demek babanın daha önce şikâyetleri?
— Yoo, bilmiyordum, şey koleksiyona başladık da...
— Ama isterseniz kalsın, ama ben diyorum ki, hani karnı açılmışken diyorum...

Döndüm anneme:

— Anne, dedim, doktor, hani karnı açılmışken diyor...

Annem, ne yapsın:

— Olsun, dedi.
— Şey, kaça olacak doktor bey?
— Düş 1750'nin 250'sini... 1500 lira, tamam mı?
— Eh, ne yapalım, tamam doktor bey...

Doktor içeriye girdi. Annem parmaklarıyla boyuna hesaplar yapıyor.

— Ne kaldı anne o üç beş kuruştan geriye?
— Zannederim bin lira kaldı oğlum.
— Allah vere de koleksiyonun bundan sonrakileri ucuzluk şeyler olsa. İster misin adam çıksın şimdi, beynini de ameliyat edeceğiz desin?
— A oğlum, beyin karında değil ki... Ben ondan değil de esas dalağından malağından korkuyorum.

Biz böyle konuşurken doktorun kafası yine gözüktü ameliyathanenin kapısında:

— Tamam, diye bağırdı oradan, safra kesesi de tamam, amaaa...
— Evet doktor bey?...
— Dalağının da bir parçasını almak zorundayız.
— Hepsini alsanız doktor bey?
— Neden?
— İlerde ihtiyarın başına dert olmasın da.
— Olur mu hiç canım? Ama isterseniz kalsın... Hani ben karnı hazır açılmışken diyorum...
— Anne bak, doktor karnı hazır açılmışken diyor... Şey kaça olacak doktor bey?
— Düş 750'nin 250'sini, beşyüze olur.
— Aman çok değil mi doktor bey?
— Ne çoğu canım... Bu aynısı şey, hani alırsın bir hurda otomobil, edersin masraf olur kız gibi... İşte ben de öyle, sizin pederi Allahın izniyle kız gibi yapacağım...
— Aman doktor, yoksa bir de başımıza cinsiyet ameliyatı falan mı?..
— Değil canım değil, yâni babanızı acente malı gibi yapacağım.

Doktor içeriye girdi, biz de annemle oturduk yine kanapeye...

— Tamam, dedim anneme, artık babamın kesilecek bir tarafı kalmadı.
— Var oğlum var, dedi annem, daha fıtık olabilir, idrar torbası olabilir, ciğer var, kalb var, çoook...

Doktorun başı gözüktü yine kapıda...

— Bitti değil mi doktor?
— Bitmesine bitti amaa...
— Eyvaah anne, yine aması var doktorun.
— Ben hazır karnı açılmışken diyorum...
— 250 lira kâr...
— Elbette ya... Hazır açılmışken diyorum o işi de halledelim...
— Hangi işi doktor bey?
— Haa söylemedik, şey işi, prostat işi, prostat...
— Bakın biz bunu unutmuştuk doktor bey...
— Canım, insan babasında prostat olduğunu bilir de nasıl söylemez, unutur?
— Pekiyi doktor bey pekiyi, attık 250'sini, söyle bakalım gerisini?
— 400 lira.
— Anne, para?
— Yok evlâdım, tükendi üç beş kuruş artık.

Doktor:

— Kolayı var canım, dedi, bono yaparız.

Hemen orada bonoya çift imza attık. Doktor:

— Uyandığında babanıza da imzalatırız, deyip içeriye girdi.
— Vallahi anne, adam işi bonoya da döktüğüne göre, babamın daha türlü çeşitli yerlerini sıraya koyup bir bir kesecek, dedim.

Yarım saat sonra doktor çıktı içerden:

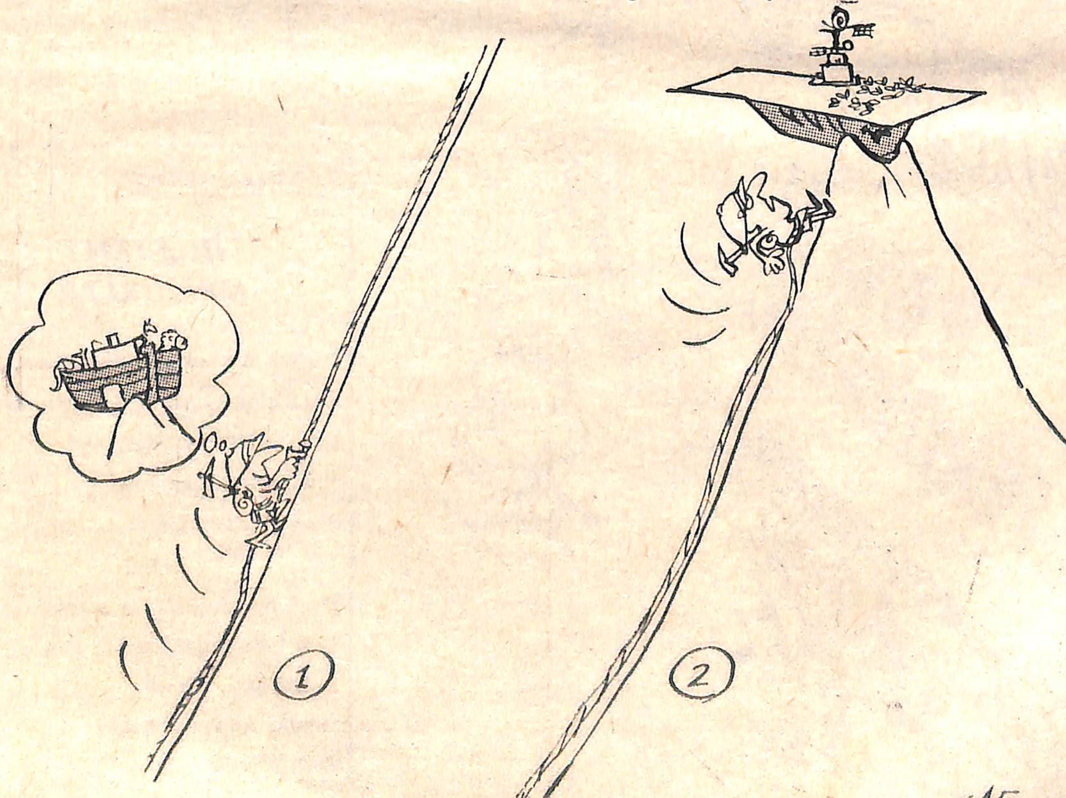
— Nasıl doktor bey? dedim.
— Tamam, dedi... Tamam amaa...
— Yine karnı açılmışken mi doktor?
— Yooo, dedi, o kadar uzun boylu değil efendim. Genç olsa neyse ne ya, yaşlı adam, bu kadar ameliyata dayanamaz. Şöyle, on onbeş gün bekleyelim, ondan sonra bir daha açar, ince barsağını, kalın barsağını, karaciğerini, akciğerini, amudufıkarisini ameliyat ederiz...
— Para doktor bey, para?
— Bono canım bono... Merak etmeyin siz...

Muzaffer İZGÜ

«Hiçbir doktor arkadaş üzerine alınmaya.»

M. İ.

— Amerikalılar, Ağrı'da Nuh'un gemisini arıyorlar. —

Yazısız

Cidden Şaka

REŞİT AŞÇIOĞLU

SLOGAN 1970

Su kullananın,
Toprak işleyenin,
Afyon sahaları Amerikalıların...

TEHLİKE

Seyir ve Hidrografi Dairesi Başkanlığından :

Moda, Ada ve Florya sularında bütün enlem ve boylamlarda koli basilleriyle sair mikropların son süratle seyrettikleri görülmüştür. Halkımızı herhangi bir tehlikeye karşı uyarırız!

DENİZDEN FAYDALANMANIN YOLLARI

Gazetelerde okuduğumuza göre, Boğaz'da açılan bir gazinonun sanatçıları, değişiklik gayesiyle, sahneye denizden çıkacaklarmış.

Doğrusu ya, bu davranışları pek isabetli bizlere gerçeği anlatma bakımından... Birincisi, artık balık çıkmayan denizlerimizden sanatçı çıkmak suretiyle boş bir sahadan nasıl faydalanıldığını gösterdiler. İkincisi, son yıllarda sayıları fevkalâde bir süratle artan sanatçı türeyişi hakkında «denizde balık bizde sanatçı» şeklinde bir deyim bulunmasına yardım etmiş oldular.

DEMOKRASİ GÖSTERİLERİ

Bir gecede «show» dan en çok para kazanan Elvis Presley'miş... 900.000 lira!

İkincisi Tom Jones'muş gecede 600.000 lirayla.

Çok para gibi görünebilir ama aslında bu parayı her gün bizim gibi fakir bir millet de ödüyor milletvekillerimizin Meclisteki «demokrasi show» ları için... Çünkü Meclisin her oturumu 600.000 liraya mal oluyormuş yapılan istatistiklere göre!

BEYAZ ALTIN

Geçenlerde bir toplantıda bir kaç hanım, beyaz altının ne olduğu konusunu tartışıyorlardı.

Bana da sordular; ben bilemedim doğrusu... Plâtinle bilmem ne karışımıymış.

A kızım, demek geldi içimden, beyaz altın meselesi konuşulmasına konuşulur, tartışılmasına tartışılır ama memleketimiz bu gibi meselelerin konuşulacağı yer değil ki!

Memleket zengin olur da, her şeyi tamam olur da, o zaman altın, beyaz altın meselelerini görüşürsün. Ama, yokluk dolayısiyle bütün değer ölçülerinin değişik olduğu ülkemizde manâsız kaçıyor bu gibi konuların konuşulması.

Neden manâsız kaçıyor biliyor musunuz? Çünkü bizde beyaz altın diye suya derler de ondan!

Ne?... Suya mı beyaz altın derler?

Evet ya! Okumadınız mı gazetelerde?... Susuzluktan kuruyan Güneydoğu illerimizde sarı sarı altınları dökenler olmuş da yine de bir kova su bulamamışlar.

ÇIPLAĞI GİYİMLİ GÖSTEREN GÖZLÜKLER

Japonya'da kadını çırılçıplak gösteren bir gözlük yapılmış.

Bizde ise, tersine, çıplak insanı giyinik gösteren bir gözlük tipi mevcuttur. Bu gözlüğün mucidi ise politikacılarımızdır.

Bilirsiniz, hani fiyakalı fiyakalı siyah gözlükleri takarak yurdun dört bir tarafında parti propagandası yapmaya giden bu muhterem zevat, gözlerinin önünde çırılçıplak vaziyetteki vatandaşı üstübaşı pek ve giyinik gördüğünü beyan eder.

FAVORİ RENK

Geçen akşam Luna Park'a gitmiştim.

Atlıkarınca bölümüne gideyim dedim. Baktım, bütün atları beyaza boyuyorlar.

Neden hepsini beyaza boyuyorlar diye sordum.

Ne yapalım beyim, al ya da siyah at'a falan binmiyor çocuklar. Sadece beyaz atlara biniyorlar, diğerleri boş kalıyor.

Peki sebebi ne diye sorunca ne cevap alsam beğenirsiniz?...

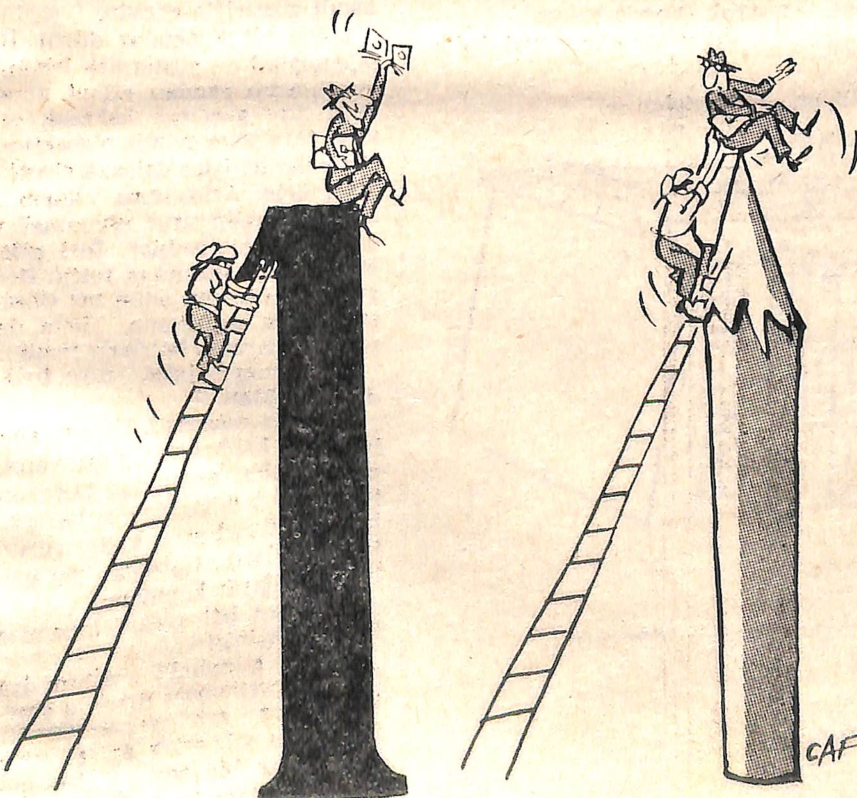
Çocuklar evde ana-babalarından hep «Kır At» ın methini işitmekten, başka renk at istemez olmuşlar!

Reşit AŞÇIOĞLU

Haftada iki gün tatil kabul edilmedi. — Gazeteler —

— Bizim müdürün «2 gün tatile» bu kadar hazırlıklı olduğunu bilselerdi derhal kabul ederlerdi!..

AYIN BİRİ!

Afyon Bombası

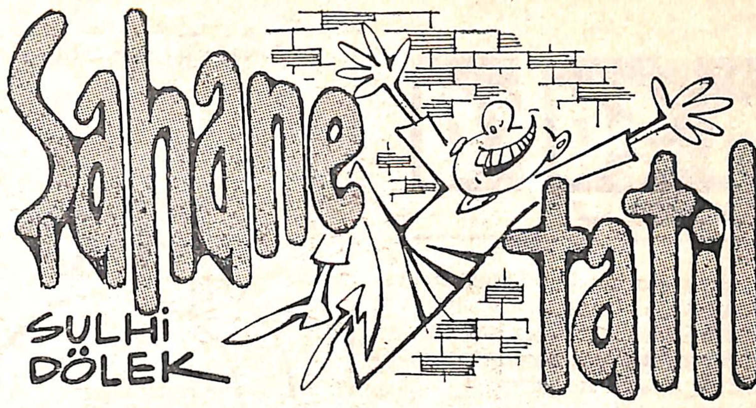
**İsmimiz geçsin artık başlardaki sıraya
Özel telefon çeksin Amerika ve Rusya
Ufak tefek olanlar «Çıt» desin, haddi varsa
Görsünler nasıl olur, eroin yutturması
Modern silâhımız var, meşhur Afyon Bombası**

**Yıllar var ki adımız «Geri kalmış» ülkeydi
Biz yürüyüş yaparken; bir ileri, üç geri,
Yeni buluş peşinde herkes sıraya girdi
Her patlatan kazandı, çölde atom bombası
Bizim de sürprizimiz, işte, Afyon Bombası**

**Çok güler yüz gösterdik, bir tebessüm almadık
Dansözler ihraç ettik, «Türk Lokumu» yolladık
Hatır kırmamak için, nice şikeler yaptık
Ne yaptıysak «.. Cık..» dedi, olmadı hiç faydası
O zaman icadoldu bizde Afyon Bombası**

**Afyon çekenin burnu, büyür, olur Kaf dağı
Deniz zannedip korkar; bir küçücük bardağı
Vaktiyle ta.. kemiğe sokmuştular bıçağı
Uygarız diyenlerin bak çıkıyor foyası
Patlayınca şu bizim meşhur Afyon Bombası.**

Fikret YILMAZ

HATIRLAYABİLDİĞİM kadarıyla, şansımın bana güldüğü günler, bir elin parmaklarından daha azdır. Aslına bakarsanız kendim istememiştim bu bedava tatil yarışmasına katılmayı. Bir gün çaylar içilirken gazetedeki yazıyı Kel Recep gösterdi. Kocaman kocaman harfler:

«Şahane yaz yayili programı... Misafirimiz olmak istiyorsanız, geniş bilgi yarın bu sütunlarda...»

Geniş geniş gülüşler bir anda bütün yüzlere yayıldı.

— Pfüüyt, dedi Osman Çorbacı. Şu karıya bakın...

Yazının altında mayolu bir kadın resmi... Yüzünde de öyle bir anlam var ki, hani alıp çerçeveleyin, altına da «Mutluluk» yazıp duvara asın. Böylesine bir tablo.

— Yaratan neler yaratıyor, diye iç çekti biri. Tatile bu karıyla birlik mi gidilecekmiş?

Bir başkası hiç çekinmeden açıkladı düşündüğünü:

— Avucunu yala teres! Nerede o yoğurdun bolluğu? Sen bedava tatili bulmuşsun, daha ne istiyorsun? Şükret ona da karıya boşver.

Fıkır fıkır güldü Kel:

— Doğru ya! Bedavadan tatil... Her isteyene... Peşin parayı buldunuz, nasıl da keyiflenirsiniz... Gazete sana tatilini veriyor işte... Bir de kadın arkadaş mı bulsun üstelik? Göster marifetini, yanında götüreceğin yavruyu da kendin tavla...

Ben tatili matili boşverip resme bakarak hayâle dalmıştım bile. Böyle bir kadınla bir gece... Bir geceden geçtim, yalnızca bir kaç saat... Karşılığında neyim varsa verirdim. Kadının bu kadar güzel olması bile şart değildi.

— Oğlan kara sevdaya tutuldu, dedi bir ses.

Açık vermiştim. Kurtulabilirsen kurtul dillerinden...

— Ben hep söylerim, böyle şeyler sokmayın oğlanın aklına diye... Ayıklayın bakalım şimdi pirincin taşını...

Kel Recep babacan babacan sırıttı bütün eksik dişlerini göstererek:

— Telâşlanmayın be oğlum, telâşlanmayın. Her işin bir kolayı var. Yazarız şimdi resimdeki kadına bir mektup. Artık gazete kanalıyla mı olur... Bir de bizim oğlanın fotoğrafını yollarız... «Fukara vuruldu sana» deriz. «Yanıyor ki yangınını söndürmeye dağların karı elvermez. Tek sen söndürebilirsin bu ateşi. Medet!»

— Bu kadarı gerekmez, diyerek benden yana baktı Osman Çorbacı. Daha bizimkinin fotoğrafını görür görmez cin çarpmışa döner karı. İlk otobüsle de kalkar buraya gelir...

Bir başkası tamamladı lâfın ardını:

— ...... Şu hilkat garibesini bir de yakından göreyim diye.

Bereket araya lâf girdi, benimle daha fazla uğraşmadılar. Yeniden yaz tatili konusu ortaya atıldı:

— Yarın olsun da gazeteden tatil için daha geniş bilgi alalım, dedi Kavruk Ömer. Bu işler hiç belli olmaz. Bakarsın...

— Siz toptan keçileri kaçırmışsınız, diye kestirip attı Kel Recep.

Biliyordum ki o gece herkes bu şahane tatilin rüyasını görecekti. Ertesi gün anladım yanılmadığımı. Hepimiz at sineği gibi gazetenin çevresine üşüştük. Bu kez resimde üç mayolu kadın vardı... Bir plâj şemsiyesinin altında oturuyorlardı, seç seç al... Kel Recep resmin altını yüksek sesle okudu:

— «Büyük Kafes otelinde mi, Kuşadası'nda mı, Antalya veya Bodrum'da mı? Yoksa gönlünüzün istediği başka bir yerde mi tatil yapmak istersiniz? Sevdiğiniz ya da bir yakınınızla birlikte, bütün masraflarınızı biz ödeyeceğiz. Yirmibeş kupon kesip yollayın bize, gerisini düşünmeyin. Rüyalarınızdaki tatili size biz yaşatacağız. Kupon yayınlamaya yarın başlıyoruz. Dikkat: Tatil ikramiyesi paraya çevrilemez.»

— Mucize dedikleri, Hızır aleyhisselâm dedikleri bu mu ola? diye yazıyı baştan okuttu Kavruk Ömer. Valla bu işe aklım yattı benim, dedi sonunda.

— Höst, deli! diye gülüştük.

Ertesi gün gazatedeki ilk kupon bilinmez bir el tarafından kesildi. Bu tatil dalgasının gerçekleşmiyeceğini bildiğimizden hiç birimiz aldırmadık. Gelgelelim... Üç dört gün daha geçti. Hep aynı terane... Kuponlar hep kesiliyordu. Bu esrar dolu kupon hırsızlığı ilk kıpırdanmalara sebep oldu. Gözümüz yoktu şüphesiz ama, neden kuponlar kaybolsundu?

— İçimizden biri açıkgözlük ediyor, dedi Kel Recep. Buna hak yemek denir. Kuponlar çıksın ortaya. Zaten biz kim, tatil kim ama kupon biriktireceksek hep birlikte biriktirelim. Başka hevеslisi varsa, gazeteyi kendi parasıyla alır, onun kuponlarını ister keser, ister taharette kullanır.

Aramızda tatile en istekli göründüğü için şüpheyle Kavruk Ömer'e baktık:

— Çıkar len kuponları! dedik.

Oğlan yemin billâh etti. Neredeyse ağlayacak... Sonunda inandık ki o kesmiyor kuponları.

Kel Recep'in kel kafası kızmıştık bir kez:

— Eğer kuponlar ortaya çıkmazsa, bundan sonra her gün ilk iş olarak gazetenin kuponunu alır yırtarım. Hepiniz de hava alırsınız tatil niyetine...

— İyi ama... dedi Osman Çorbacı. Kuponları hep birlikte biriktirdik diyelim. Tatili kazanırsak ne olacak? Tatilin sahibini aramızdan nasıl seçeceğiz? Hepimizi birden götürmezler ya...

Böylelikle de baklayı çıkarmış oldu ağzından. Demek kuponları yürüten oydu. Biraz sıkıştırınca gizlediği yerden çıkarıp verdi hepsini. Bunun üzerine karar aldık. Gazetenin parasını her gün birimiz verecektik. Kuponlar tamam olunca aramızda kura çekip kazananın adına postalayacaktık. Hiçbir haksızlık olmayacaktı böylece. Herkes kabul etti.

Tahmin edebileceğiniz gibi, kurayı ben kazandım. Böylece kuponlar benim adıma yollandı. Bir kaç gün daha konuştuk bu meseleyi, sonra her şey gibi unutuldu gitti.

* * *

Sabahın köründe dikildi biri başıma:

— Topla bavulunu, dedi. Tatil ikramiyesi sana çıktı.

Dalga geçiyor sandım:

— Git lan! dedim. Uykulu uykulu bir de küfür basıp yorganı tepeme çektim.

Az sonra dürtüp yeniden uyandırdılar. Bir curcunadır gidiyor:

— Ulan, adın gazetelere geçti, sen hâlâ miskin miskin yatıyorsun be!

— Seni anasının şanslı veledi seni... Zaten ta başından biliyordum senin kazanacağını.

— Mektup yazmayı unutma ha! Gittiğin yerlerden kart da at.

— Dönüşte de hepimize birer hediye getirirsin.

— Çekilin lan başımdan! diye bağırdım.

— İnanmıyor mu ne?

— Getirin gazeteyi, getirin de kendi gözleriyle görsün.

İçime bir kuşkudur düştü. İlgilendiğimi de göstermek istemiyordum bir yandan. «Hani, nerede?» diye gazeteye bakacak olsam, taramaya gelmiş olacaktım. O zaman da iyice dalgaya alacaklardı beni. Avucunuzu yalayın... Duvara dönüp uyur numarasına geçtim. Bırakmadılar. Biri getirip gazeteyi burnuma tuttu. Bre aman! Bu benim adım be! Gazetenin baş sayfasında, hem de parmak parmak harflerle yazılı...

— Tutmayın beni, diye fırladım yataktan.

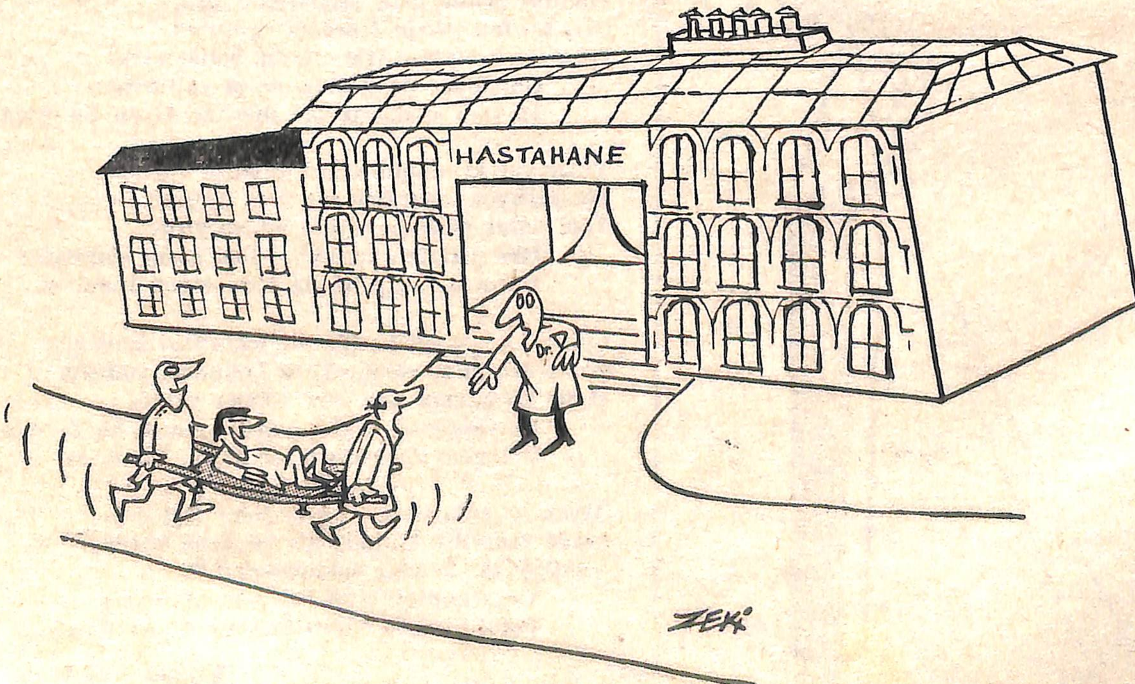
Tuttular maalesef. Omuza alıp hurralar, kahkahalar, yaşa, varol, nurol sesleri arasında koğuşun içinde dört döndürmeye başladılar. Bir süvari alayı kadar gürültü ediyorlardı. Gardiyan dayanamayıp bağırdı kapıdan:

— Yeter be! Çatıyı tepemize göçüreceksiniz!

Varsın göçsündü... «İkramiye paraya çevrilemez» diyordu gazete. Acaba ertelenebilir miydi? Şöyle altı yıl, sekiz ay, yirmiüç gün kadar bir şey... Cezamın bitmesine tam bu kadar kalmıştı.

Sulhi DÖLEK

16 milyona çıkan hastanede hasta sıkıntısı çekiliyor. — Gazeteler —

— Bir hasta bulduk ama, tedavi olmak için üste para istiyor doktor bey!

YELPAZE

DÜDÜK

ÖNCE size Associated Press'in Hindistan'dan bir haberi:

«Tamil Nadu ilinde iki çiftin nikâhını kıymakta olan bir rahip, çiftleri karıştırmış; bu yüzden biribirleriyle evlenmeye hiç niyetli bulunmayan iki erkekle iki kadının karı koca durumuna geldikleri anlaşılmıştır. Yanlışlığı düzeltmesi için kendisine başvurulunca rahip bu isteği reddederek şöyle demiştir:

— Takdiri ilâhi böyleymiş. Tanrı istemeseydi bana bu yanlışı yaptırmazdı. Nikâhları bozamam, yaptığımdan dönemem!

Rahibin inadı yüzünden ters nikâhlar yürürlükte kalmıştır.»

İki evdeki durumlar gözünüzün önüne geliyor mu?

Fink fink ağlayan kadınlar, ne haltedeceğini şaşırmış erkekler, biribirine giren kayınlar, fısfıs söyleşip gülüşen konu komşu...

Rezalet.

Hepsi de görevini yüzüne gözüne bulaştıran, bulaştırdıktan sonra üstelik bu şapşallığı «Tanrının isteği» diye ilân edecek kadar küstahlaşabilen bir herifin marifeti.

Tabiî bu marifet Hindistan rahiplerinin tekelinde değil. Tanrıya ya da her şeyin doğrusunu bilme imkânı sağlayacak başka bir derin yetki kaynağına kendisini özel telefon hattıyla bağlı sanan insanlar dünyanın her yerinde var.

Ve bu türlü kişilerin kendilerinden menkul kerametleri her yerde hep aynı iddia ile sonuçlanıyor:

— Bildiğimden, dediğimden, yaptığımdan dönmem!

Bu tutum üstünde şu sıra biz Türk'lerin özel bir dikkatle durup düşünmemiz gerek.

Bizde «dönmek» çoğu kere ayıplanacak bir fiil anlamında kullanılır. «Dönek» kişilerden nefret ederiz. İnanç değiştirip bizim dinimizi kabullenmiş bazı kimseleri ise —kendi dinimizin gereklerine uyarak— sevinçle bağrımıza basacağımıza, yıllar yılı «dönmeler» diye küçümsemişizdir.

İndimizde dönmek ne kadar ayıpsa, dönmemek de o kadar makbuldür. Erkeklik, yiğitlik, aslanlık kaplanlıktır dönmemek. Bu anlayış hafiften oburlukla birleşince dilimize inci gibi bir de lâf kazandırmıştır:

— Pilâvdan dönenin kaşığı kırılsın!

Şimdi bir an durup soralım kendi kendimize:

— Gerçekten her zaman kötülenecek bir fiil midir «dönmek»?

Doğru düşünceden, ülküden, prensipten dönmek, evet. Onun hoş görülecek tarafı yoktur. Ama denemelerle doğruluğu anlaşılmış düşünce ve ülkünün söz konusu olmadığı yerlerde, sırf bir kere bir yön tutuldu diye ille de o yönde direnmek gerçekten beğenilecek bir özellik midir?

Değişik türden hayvanların zekâ dereceleri arasında kıyaslayıcı testler yapan uzmanların belirttikleri bir küçük nokta var:

Çok düşük zekâlı hayvanlar (meselâ gergedan) saldırırken bir hedef seçtikten sonra başlarını eğip dümdüz gidiyor, bir daha hedefe bakarak yön ayarlamak gereğini duymuyorlar.

O yüzden bunları avlamak çok kolay aslında. Atışta ıskalasanız bile iki adım kenara çekildiniz mi yanınızdan geçip gidiyorlar; tekrar tekrar ateş edebiliyorsunuz.

Daha yüksek zekâlı hayvanlar ise (meselâ yaban mandası) o kadar kolay deldirmiyorlar postlarını. Bunlar saldırırken başlarını eğiyorlar ama gözlerini bir an hedeften ayırmıyorlar. Avcı ilk atışta hayvanı can alıcı bir yerinden vurursa ne âlâ. Vuramadı mı, kendi postu gidiyor elden. Çünkü hayvan hasmına doğru dönebiliyor.

Bırakın hayvanları, çağdaş teknolojinin en ileri ürünlerinden birine, uçaksavar füzelere bakın.

Bunların ilk modelleri bildiğimiz uçaksavar top mermileri gibi atıldıktan sonra dümdüz gidiyor, hedefi bulursa buluyor, bulmazsa ıskalıyordu. Yâni füze saldırısının başladığını sezerlerse pilotların zikzak yapıp kurtulmak şansı yüksekti.

Uçaksavar füzelerinin daha sonraki modellerine ise radarla ya da egzos sıcaklığını izleme âletleriyle uçağın rotasını kollayarak yön değiştirme, yâni hedefe doğru dönebilme imkânı eklendi. Artık pilotlar için bu belânın son modellerinden kurtulma şansı yok pek.

Kısacası, dönebilmek bir çok durumlarda «manevra kabiliyeti» demek.

Yukarıdaki örnekler saldırıyla, avla, atış isabetiyle, yâni hedefe çarpmanın amaç olduğu durumlarla ilgili. Bir de amacın bunun tam tersi olduğu, yâni toslaşmamanın gerektiği durumlar var.

Trafik gibi.

Aynı hat üstünde biribirlerine hızla yaklaştıkları halde frenleri bozuk olduğu için duramayan ve direksiyon düzenleri bozuk olduğu için de dönemeyen iki aracın durumunu düşünün.

Kaçınılmaz sonuç ne olur?

Çarpışma.

Çarpışmanın sonucu?

Parçalanma.

Dönmemek, dönememek hastalığının bütün sonuçlarını bugün toplum hayatımızın her kesiminde apaçık görüyoruz.

Hedefe varmak gereken durumlarda, ara sıra duraklayıp «Rotam doğru mu?» diye düşünmemek ve yön değiştirmemek yüzünden, ıskalamaktayız boyuna.

Çatışmalardan kaçınmayı gerektiren durumlarda ise tersine, habire toslaşıyoruz. Çarpışmaların tabiî sonucu olan parçalanmaların belirtileri de çepeçevre gözler önünde:

İç çatlaklar yüzünden darmadağın durumda bulunmayan tek sınıfımız, tek zümremiz, hattâ tek partimiz yok.

Hepsi paramparça.

Ve hepsinin içinde bir sürü ağızdan aynı nârâ yükseliyor:

— Dediğim dedik, çaldığım düdük, pilâvdan dönenin kaşığı kırılsın!

Kaşık kırılması o kadar büyük felâket değildir; insan nihayet elle de yiyebilir. Ama bu gidişle korkarım pilâvın piştiği kazan da kırılacak. Ağzımızda birer düdükle kalacağız hepimiz.

Sonra?

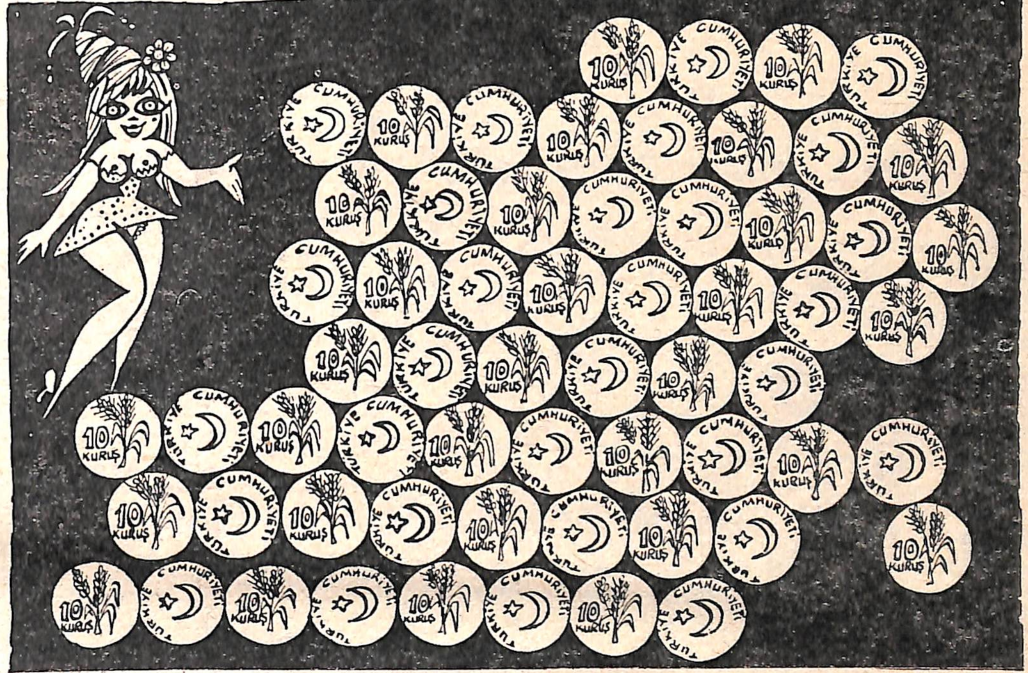
Sonrası... Düüüüüt!

Refik ERDURAN

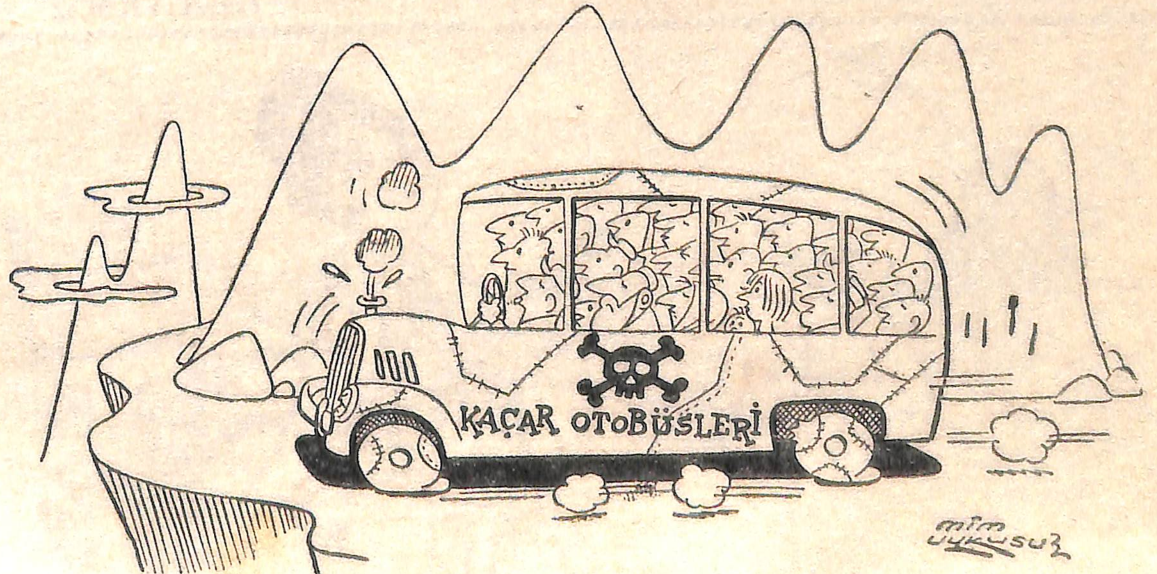
— No. 5 —

— Burada kaç kuruş var acaba?

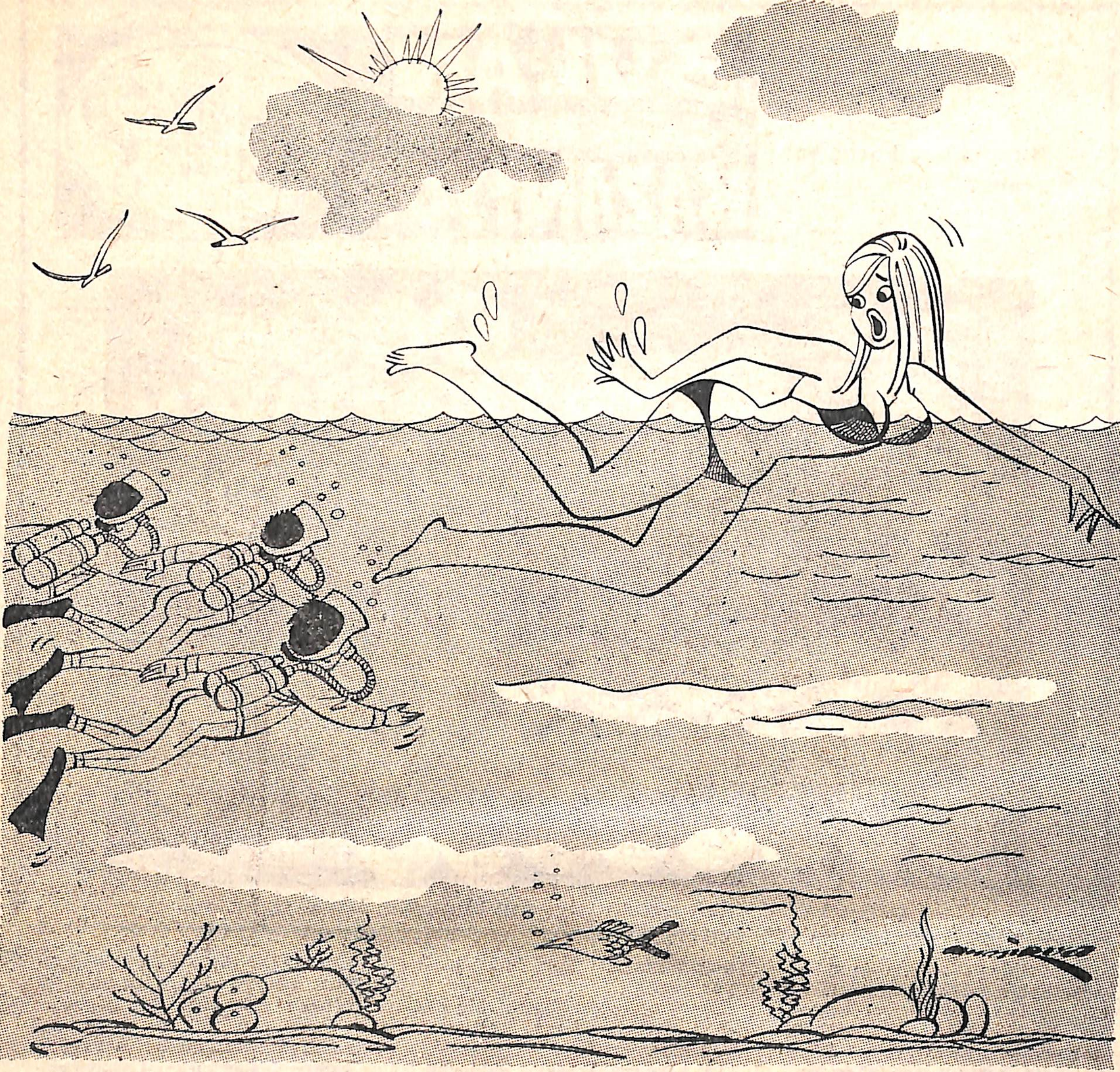

DİKKAT! «Bulan Kazanıyor» kuponu arka kapaktadır.

Bir otobüs yolculuğunda 20 kişi öldü. — Gazeteler —

— İmdaaat... Balık adamlar!..

— Denize giren kı

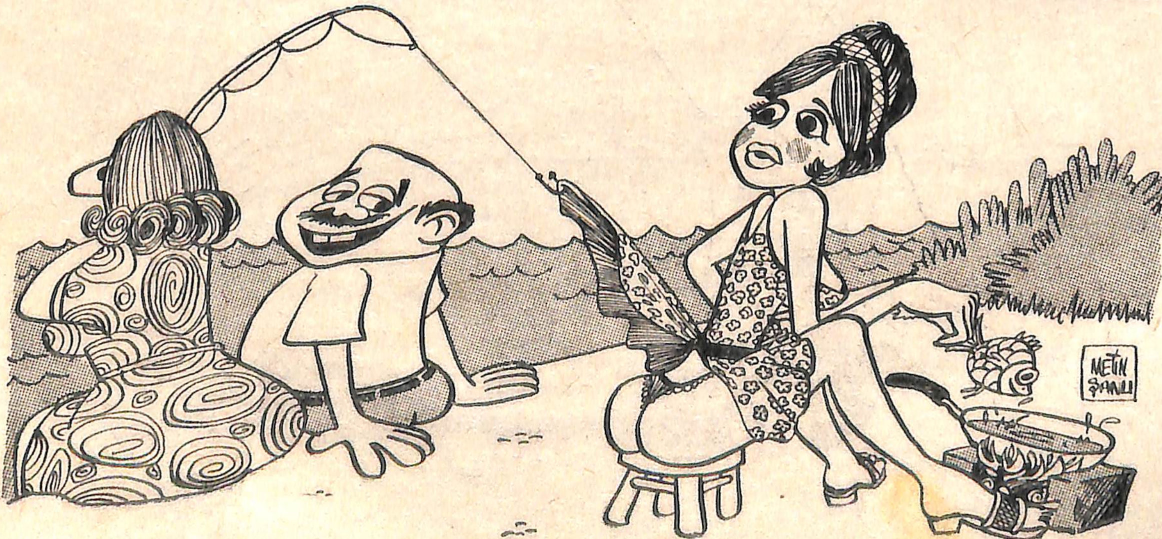

Ya

DENİZ SEFASI

Fakirin baharı Ağustosta başlarmış,
Sıcak bir pazar günü,
İlk pikniğine heyecanla hazırlandı aile,
Bir file dolusu, domatesli, ekmekli nevale,
Bir file de minder, örtü, v.s...
Gaye, şöyle açıktan denize girmek,
İlkin Belediye otobüsünde kuyruğa dizildiler,
Olmadı bir türlü,
Binemediler — Kalabalıktılar da.
Sonra dolmuşta karar kıldılar,
Pazar bu,
Sıcak çok,
İnsan fazla,
Fiyat çıkmış üç katına,
Öğleye yakındı indiler sahile,
Sahil değil mübarek,
Sanki plâna alınmış köprü yeri,
Önce gelen zamlayıp,
Satıyor sonra gelene,
Güneş erimiş akıyor,
Tutup, nasılsa unutulmuş diye,
Issız bir köşeyi işgal ettiler,
Çocuklar yeni soyunmuştu ki,
Birileri geldiler,
«Burası şeye ait, yasak» dediler,
Başka yerler buldu bizim aile,
Yine «Şeyindir burası olmaz» dediler,
«Şeyindir... Şeye ait...» derken, yorulup,
Sahilden uzakta biraz dinlenme molası verdiler,
Mola bittiği vakit sahil bomboştu ama,
Yine de denize giremediler,
Yatsı namazına yetişmek için,
Evlerine gittiler.

Fikret YILMAZ

— Sayende zevkli bir balık avı seyrediyorum, karıcığım!..

MUAMELE

CÛDİ bey, biraz safça bir vatandaşımı
Geçenlerde kendisini kahvehanede bir
— Yahu, hadi hepsi ne ise ne.. fakat
rusu...

— Cânım efendim, muameleden de ve

— Devletin işi ile fukaranın gidişine ka
mıyoruz, devlet de bizim gidişimize karışn
li bir iş değil...

— Selâmet bey: «Ben bu vergiden taht-
muafım» diyor...

— O zaten Allaha emanet, Keramet be

İşin başından beri konuşmaya kulak m

— Affedersiniz, bendeniz muamele v
muamelesi?

Etraftan gürültülü kahkahalar, tepinm

— Yahu, sen hiç muamele yapmadın n

— Yaptım.

— Ne muamelesi yaptın?

— Tapu muamelesi meselâ...

— Kah.. kah.. kah...

— Keh.. keh.. keh...

— Başka?

— Başka... Nüfus muamelesi, tescil m

Cûdi bey, bakmış ki kahkahalar, tepi
günü bana geldi. Sordu:

— Vallahi beyefendi, bendeniz bu muan
Tenevvür edemedim. Lûtfen izah eder mis

Kulağına eğilip, münasip şekilde anlat

Sadece bir «Yaa!..» diyebildi.

Kıpkırmızı olmuştu.

…lisler koruyor. —

— Hanım güneş banyosu yapıyor, çocuklar deniz banyosu... Eh, ben de göz banyosu yapayım dedim!..

…VERGİSİ

…işletmişler:
…amele vergisi yok mu, tüy dikti doğ-

…nır mıymış? Ne günlere kaldık!
… mı birader? Biz devletin işine karış-
… Doğrusu bu muamele vergisi adalet-

…yaş haddi) dolayısiyle üç yıldan beri

…rapor alacakmış...
…olan Cûdi bey, dayanamayıp sormuş:
…den bir şey anlayamadım. Neyin

…esi...
… durmuyor, hemen kalkmış. Ertesi

…rgisinden pek bir şey anlayamadım.

Siyami ÖZEL

GÜZELLERDEN AŞK OKUDUM

★

Mukadder ÖZAKMAN

Güzellerden aşk okudum;
Kona kona daldan dala!
Asistandım, Prof. oldum;
Her yıl bekâr kala kala!

Aşktan başka yoktur derdim;
Aşk okudum, aşk söyledim;
Güzellere konser verdim;
Aşk sazını çala çala!

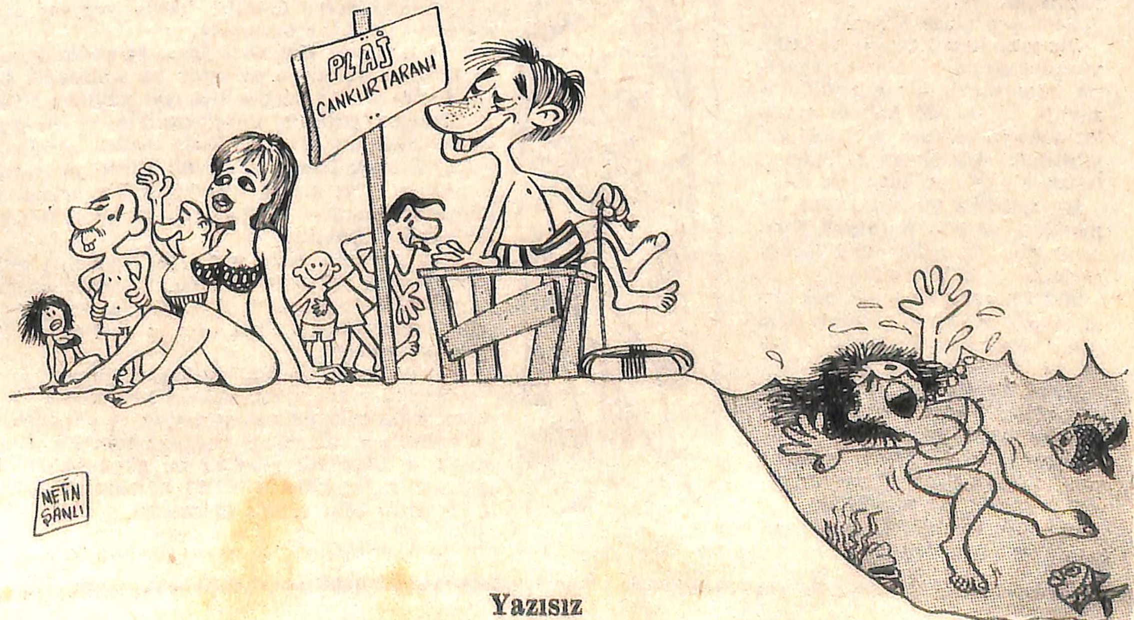
Ustalıkla çele çele,
Güzelden pas gele gele,
Aşk maçında oldum Pele,
Onsekize dala dala!

Güzel yaşamın mânası,
Kalır bende hâtırası,
Oluverdim dert babası
Ayrılıkla dola dola!

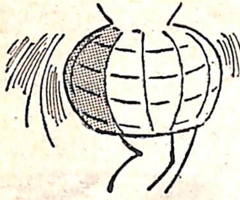
Yeşil gözlere vuruldum,
Kömür gözlerde kavruldum,
Sarı saçlarda savruldum
Yaprak gibi sola sola!

İri gözlü, ince belli,
Gül dudaklı, nârin elli,
Güzellerin en güzeli
Beni bulur bula bula!

Güzele âşık olurum,
Bilmem aşkta ne bulurum,
En sonunda ayrılırım,
Ben bu yola, o şu yola!..

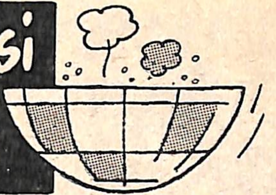

Yazısız

Kavanoz kalçalı Dünya Biberli salçalı Dünya

Şemsi Belli

GAZOZ KALÇALI DÜRRİYE

UYKUSUZ geçmiş, sıcak bir Temmuz gecesinin sabahı idi.

Henüz dalmıştım ki, oturduğum dairenin zili acı acı çalmaya başladı.

Allah Allaaaah!...

Kim gelebilirdi bu saatte?

Apartman kapıcısı desen, vakit çok erken. Gazeteci desen, kentin henüz uyandığı bu saat-

lerde gazete dağıtıcısı belki yatağından bile kalkmamıştır.

Acaba, umulmadık, beklenmedik bir Tanrı misafiri mi?

Belki, mini etekli, sürpriz meraklısı, cıvıl cıvıl bir taze. Belki de uykusuzluğumuzun ve yalnızlığımızın bunalımına bir tutam lezzet katarak yüreğimizi serinletecek olgun bir Bursa şeftalisi...

Acaba?

Bir yandan zihnimde çengelleşen soruların cevabını vermeye çalışırken bir yandan da hızla yataktan fırlayıverdim. Soluğu lâvabodaki aynanın karşısında aldım.

Traş olmaya vakit yok!

Ancak el-yüz yıkanabilir bir kaç saniyede. Ve nihayet, bir kaç tarak darbesiyle saçlara şekil verilebilir bu kadar dar zaman içinde.

Hızla antreyi geçtim. Kapının tokmağını çevirdim.

Nerdeeee bizde o şans?

Şip-şak hazırlığımız ve tüm umutlanışımız boşa gitti. Gelen, ne mini etekli bir sürpriz meraklısı idi, ne de Ankara sıcaklarında yüreğimize serinlik katabilecek bir Bursa şeftalisi!... Gelen bir telgraf dağıtıcısı idi.

Bu kez aldı mı beni, yeni bir merak... Acaba nereden? Kimden? Acı bir haber mi? Yoksa sevimli bir müjde mi?

Mektup zarfı açmakta çok usta ve çok aceleci olan parmaklarım, telgraf karşısında daima çekingendir, korkaktır, pısırıktır.

Biraz tereddütten sonra açtım telgrafı: Sevimli dergimizden, **Akbaba**'dan geliyor!

Akbaba'dan geldiğini anladık ama, telgrafça'dan Türkçeye çeviri yapacak güç yok bende.

Adımdan ve adresimden sonra bakın ne diyor telgraf:

Gazoz Kalçalı Dürriyeyi sazcılar kullandı çok güzel elleri vardı dâvamız için bu hafta yenilerini göndermenizi rica ederim sevgiler saygılar.

Çık, çıkabilirsen işin içinden!..

Gazoz kalçalı Dürriye de kim? Hiç bir tanışıklığım yok böyle bir hanımla. Ömrüm boyunca tanıdığım tek Dürriye, kendisiyle Kahire'de görüştüğüm film yıldızı ve dansöz Dürriye Celâl var sadece. Başka Dürriye tanımam. Üstelik bu Dürriye'nin gazoz gibi kalçası varmış.. ve de çok güzel elleri... İşin içine «Sazcılar» ve «Dâva» da girince aklım daha çok karıştı.

Zaten uykumu iyice alamamışım.. zaten zil sesinden sonra kapıldığım umutlar boşa çıkınca şaşkına dönmüşüm. Bir de gazoz kalçalı Dürriye ile sazcılar ve dâva konusu, işin içine girince iyice şapşallaşıverdim.

Başımı tekrar yastığa koyup daldım. Ne kadar uyumuşum, bilmiyorum. Uyandığımda iyice sabah olmuştu bu kez.

Yatağın yanıbaşındaki komodinin üstünden tekrar telgrafı aldım. Bilmece, ya da şifre çözmeye çalışarak ne kadar uğraştığımı tahmin edemezsiniz. Nihayet dünyanın yuvarlaklığını bulan bilginin bastığı feryat gibi «Bulduuummm!...» diye bir çığlık atarak yataktan çıktım.

Akbaba'nın telgrafı her halde şöyle olmalıydı:

Kavanoz Kalçalı Dünya yazılarını kullandık çok güzelleri vardı devamı için bu hafta yenilerini göndermenizi rica ederim sevgiler saygılar.

Ve işte.. yazıyoruz biz de devamını... Şu kavanoz kalçalı dünya üzerinde neler olmuyor ki? Minik bir telgraf metnindeki bu gariplik, kavanoz kalçalı dünya üzerindeki mini mini bir Türkiye'de, devede kulak bile değil!...

Belki devenin kuyruğunda sadece bir tüy!...

«KIZLAR EVDE KALACAK, FATMA'YI GÖNDERMEYİN!»

İşte devenin kuyruğundan başka bir tüy: Toptancı Hal tüccarlarından sebze üreticilerine çekilmiş bir başka telgraf:

KIZLAR EVDE KALACAK FATMAYI GÖNDERMEYİNİZ!

Kırk gün, kırk gece kafa yorsanız çözebilir misiniz bu telgrafın anlamını?

Gazetelerde okuyunca ben de anlayamadım ilk anda.

Her zaman telgraf telleri şifreli konuşacak değil ya! Burası Türkiye!... Bu ülkede her vatandaşın kendine göre bir dili, kendine göre bir şifresi var. Bu da kabzımalların dili!... Kilosu, güney illerinde 3 kuruşa müşteri bulamadığı halde bizim Ankara'da, sizin İstanbul'da en az 50 misli fiyatla satın aldığımız malların dili!

Kabzımalca'dan Türkçeye çevirisi de şu:

MALLAR MÜŞTERİ BULMUYOR DOMATES GÖNDERMEYİNİZ!

Başlık parasını, başlık piyasasını düşürmemek için kızlarını sandık sandık denize döken Mersin'li üreticilere, büyük kentlerin yaz bekârlarından gönül dolusu selâmlar...

* * *

Mademki konu, bu hafta hep telgraftan açıldı. Yazımızı Kars'tan' Ankara'ya çekilen bir başka telgrafla bitirelim:

PAKETİ ALDIM ÇOK BEĞENDİM SAĞOLASINIZ GERİ KALAN PARAYLA NİL'E BİR ŞEYLER ALINIZ SELÂMLAR BEDİA.

Kars Postahanesine verilen yukardaki telgraf metni, Ankara'daki alıcısına, —öğretmen Lâtife Onay adındaki muhatabına— ne şekilde ulaşmış biliyor musunuz:

PAKETİ ALDIM ÇOK BEĞENDİM SAĞOLASINIZ GERİ KALAN PAKETİ ALDIM ÇOK BEĞENDİM SAĞ OLAS VOS SAMSUN İŞİMİZ KALDI TEMİ ETSİNLER SAMSUN TEK KELİME GELEMİYOR CANIM HALİL BEYE SÖYLE LÜTFEN ŞEKERİM TEK KELİME GELEMİYOR ARANIZDA BİR KANAL DEĞİŞSİNLER AŞIK.

Bu satırları okuyunca postacılara, telgrafçılara karşı olduğumu sanmayın. Aksine!... Benim en çok sevdiğim kişiler postacılar ve telgrafçılardır!

Hele.. hele renkli ve kokulu zarfların içindeki nar çiçeği duygulanışları bana ulaştırdıkları gün postacıları kucaklayıp bağrıma basacağım gelir.

Onlar, adressiz mektupları bile sahiplerine ulaştırabilecek kadar mesleklerinin ehli, en çetrefil yazıları bile sökebilecek kadar usta bir grafologdurlar.

SEKSOMETRE

Ne güzel şeydir aşk!...

Gizli bir bakış, gizli bir buluşma.. gizli bir sevişme...

Ama, tüm güzelliklerin canına okuyan «Kavanoz Kalçalı Dünya», bu evrensel duyguyu da portakal kabuğu gibi sokak kaldırımlarına düşürdü.

Değişikliklerin özentisi içinde yepyeni aşamaların sofrasını kurmaya çalışıyor insanoğlu!

Ve Kavanoz Kalçalı Dünya, kalçasını kıvıra kıvıra, salçasını ve biberini dökmeye çalışıyor bu açık-saçık sofraların üstüne!...

İngiltere'de yeni bir âlet icat edilmiş: SEKSOMETRE!

Sevişen çiftlerin öpüşmelerinin ve sevişmelerinin şiddetini tesbit eden bu araç, kişilerle dişiler arasındaki cinsel dengeyi sağlayabilmek için çok önemli işlere yarıyormuş!...

Ehhh... Bu kadar teknolojik bir ortamda yarın —ilk önce dünya basınında— sonra yerli gazetelerimizde gözümüze ilginç ilânlar rastlayabilir:

1.60 boyunda, siyah saçlı, yeşil gözlü, yirmidört yaşına henüz basmış, 7864 seksometre gücünde cinsel enerjiye sahip bir dul, en az 10.000 seksometre gücünde, 18 cm. favorili, 18 yaşında bir jigolo aramaktadır. Arzu edenlerin 996659 numaralı tele-seksofona müracaatları...

Ya da karşı cinsten bir başka ilân:

Otuziki yaşındayım. Boyum 1.80, kilom 80. Çenemin altındaki mikro mini sakalım pek yumuşak ve yuvarlaktır. Ortalama 12.000 seksometre gücünde bir enerjiye sahibim. Kumral, balık etinde, oynak ve hareketli güzeller bu gücü 15.000 seksometreye kadar çıkarabilir. İsteklilerin 001721 numaralı seksofonla her gün saat 23 - 24 arası beni ısrarla aramaları...

Selâhattin'in lâmbası

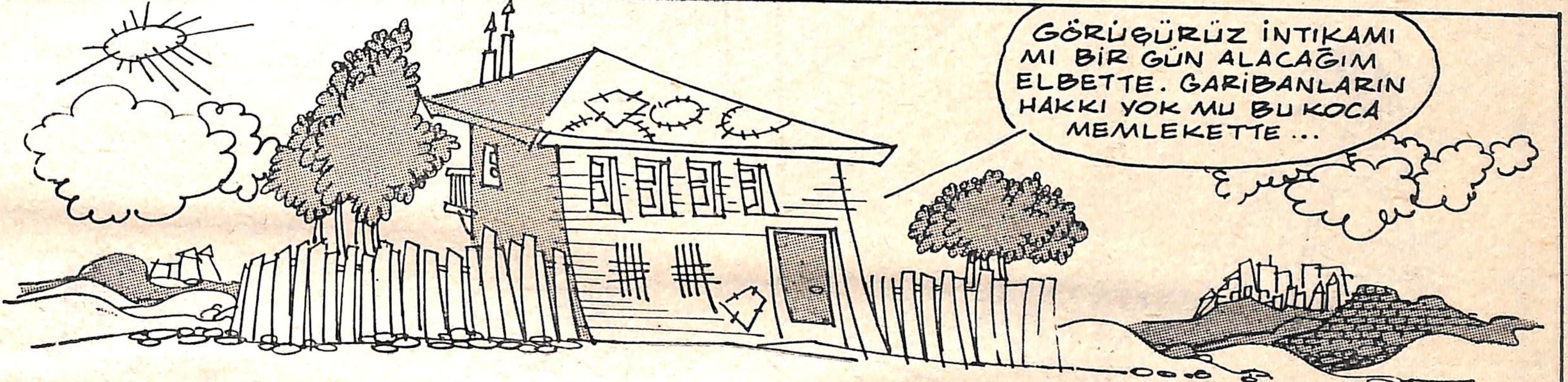
YAZAN: SUAVİ SÜALP

ÇİZEN: SEMİH BALCIOĞLU

6

SELÂHATTİN'İN TERBİYESİ, ONLARLA AYNEN OLMADIĞI İÇİN CEVAP VERMEDEN OTURDUĞU EVİN SOKAĞINA DALDI. HEP KULAKLARINDA AMCASININ OĞLU AHMET'İN SESİ VARDI...

DİYEREK SELAHATTİN EVDEN İÇERİ GİRDİ. BURADA KENDİSİNİ BÜYÜTEN SÜTANNESİ NAFİYE HANIM TEYZE İLE BİRLİKTE KEDERİNİ PAYLAŞIYORDU. EV İSTİMLÂKÇILARIN VE İNŞAATÇILARIN HER AN HÜCUMUNA MARUZ KALACAK BİR DURUMDA BULUNAN VE HER TARAFI DÖKÜLEN, TARİHTEN ÖNCE YAPILMIŞ O BİÇİM BİR EVDİ. RÜZGÂR POYRAZ OLARAK İÇERİ GİRİP, LODOS OLARAK ÇIKARDI ANNADIN MI?..

Sevgili Akbaba okurları...

Yıllardır, şüphesiz kâh beğendiğiniz, kâh beğenmediğiniz çizgilerimle, fakat her hafta tazelenen yeni bir heyecanla, Akbaba sayfalarında sizlerle buluşmak için koştum ve koşmaktayım!..

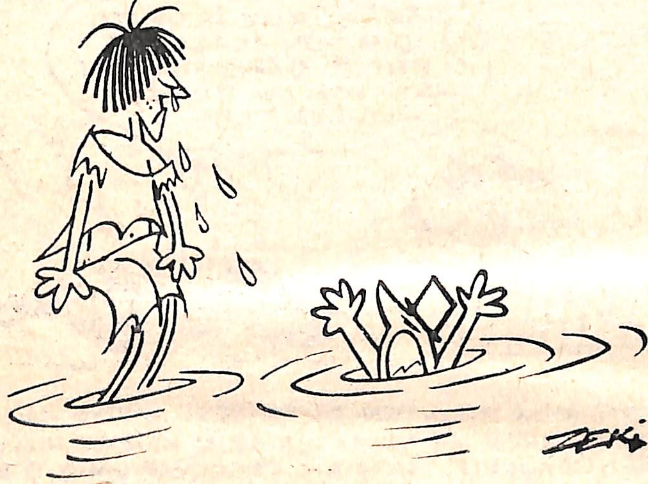
Bugün topal ve sakat bir futbolcunun bile 100 binler aldığı bu ortamda, bir sanatçı ne alıyor? Galiba bir kocaman (HİÇ) değil mi? İşte, bir sanatçı, çirkin politikacıların ve kodamanların göbeklerinde şişip kalmıyorsa; bu, galiba halkın sorunlarına bilinçli olarak sahip çıkmasından ve mesleğini çok sevmesinden ileri geliyor...

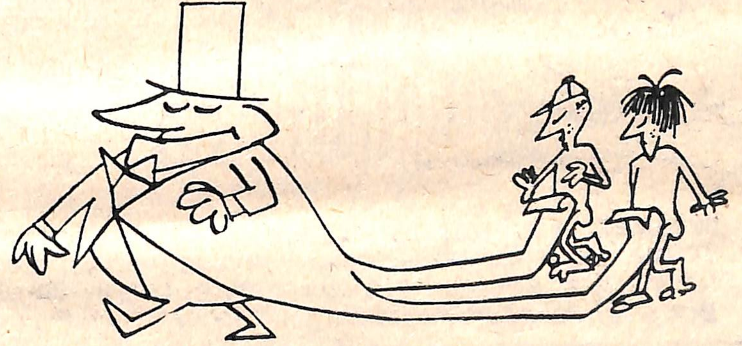
Bütün bunları yazmamın nedenine gelince:

Nihayet benim de bir karikatür albümüm çıktı...

Rahmetli, büyük ustamız.. büyük yönetmen Yusuf Ziya Ortaç, bana «Senin için, kalbimde saray var Zeki» diye iltifatta bulunurdu her zaman. Ben bu (sarayı) daima bir karikatür albümü olarak düşünmüşümdür. Rahmetli üstadım sağ olsaydı bu arzuma çoktan kavuşacaktım. Biraz geç de olsa KEŞKÜL-Ü FUKARA ismi ile karikatür albümüm piyasaya çıkmış bulunuyor. Bu albüm benim bütün heyecanımı ve kişiliğimi taşıyor, sayın Akbaba okurları!..

Zeki BEYNER

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Al eline kalemi

Bizden, «Bir Çirkin Adam», Locarno'da düzenlenen film festivaline katılacakmış.

İyi, güzel ama, gönderilmesine karar verilen bu çirkin adam kim acaba?

Kişisel çıkarları uğruna vatandaş sağlığını tehlikeye atanlar mı?

Piyasa parasızlıktan can çekişirken eş dost himayesinde milyonlarına milyonlar katanlar mı?

Gemi baştankara yaparken kaptan köşkünden, «Nurlu ufuklar göründü» diye nutuk atanlar mı?

Kimdir festivale gönderilecek bu çirkin adam?

Malûm, «Çirkin» sıfatını verebileceklerimiz saymakla bitmez.

Politikacının çirkini vardır. İş adamının çirkini vardır. Esnafın çirkini vardır. İşlinin çirkini, işsizin çirkini vardır. Hazır fırsat çıkmışken bunların birini değil, hepsini göndersek, acaba memlekette kaç güzel kalır?

İsterseniz deneme amacıyla kalemi alın elinize, şöyle bir bakının çevrenize, gelecek yılın festivaline namzet göstermek için gözünüze ilişen çirkin adamların adlarını şimdiden yazıverin defterinize.

SALI

Sosyal çaba

PTT. aracılığı ile oynanan «Rulet» isimli oyunun yaygınlaşması, neden sonra vatandaşın malını ve parasını korumakla görevli olanların dikkatlerini çekti şükür. Çekti de, emirler verildi, baskınlar yapıldı, bu oyunu düzenleyenler polis tarafından toplatıldı, sonra da bırakıldılar.

Neden mi?

Nedeni, bütün ruletçiler adına konuşan bir sanığın sözlerinde gizli.

«Biz, alnımızın akıyla, bileğimizin hakkını kazanıyoruz. Bu, sosyal bir hizmettir.»

Öyledir efendim öyledir... Sosyalleşmenin şansa kaldığı ülkemizde bundan sonra kumarın tanımı şöyle yapılacak anlaşılan:

Kumar oynatmadaki amaç, sosyal hizmet; oynamak ise, sosyal meşguliyet.

ÇARŞAMBA

Ne demeli?

«Şu cemaate bakın, hep gül kokuyorlar. Halbuki başka partilerin adamları rakı kokuyorlar» diye Samsun konuşmasına başlayan MNP. Genel Başkanı Erbakan, uzun konuşmasını şöyle tamamlamış: «Partimizin Samsun teşkilâtına üye olan ilk beşyüz kişiye törenle İman Diploması dağıtılacağından, kaydınızı yaptırmakta acele ediniz.»

İşte size bal gibi bir ticari konuşma.

Üstad banka açsaydı, şubenin açılışında zengin ikramiyeler dağıtacaktı.

Dükkân açsaydı, çeşitli hediyeler dağıtacaktı.

Eğlence yeri açsaydı, «İlk gece bütün yerler bedava» diye ilân dağıtacaktı.

Parası pulu olmadığından bir siyasi parti kurdu.

Peki iman dağıtsaydı ya, diyeceksiniz belki.

Onu da bulamamış olacak ki, sadece diplomasını dağıtmaya koyuldu.

PERŞEMBE

Sıka sıka...

Bir yaşını dolduran Aksaray geçit inşaatı ikinci yaşına basarken, İstanbullulara sabır tavsiye eden Belediye şu açıklamayı yapıyor: «Bir yıl daha dişinizi sıkın.»

Sağolsunlar, varolsunlar. Diş sıkmakla iş bitecekse, sıkalım. Vatan, millet diyerek otuzikinci dişimizi de hizmete sokalım. Sokalım ya, bununla da pek bir şeyin hallolacağını sanmayız.

Zira çok sıktık şimdiye dek.

Kemer, dediler sıktık. Dudak, dediler sıktık. Diş, dediler sıksık. Yakasız paçasız, belsiz, damaksız birer acayip yaratık olup çıktık!

CUMA

Neden?

Eski İçişleri Bakanına cevap veren şimdiki İçişleri Bakanımız Menteşeoğlu şu müjdeyi veriyor: «Dağda artık eşkıya kalmadı.»

Çoktandır gazetelerde soygun olaylarına rastlanmayışı üzerine bu kanıya varmış olmalı.

Gerçekten de uzun bir süreden beri ne soyan var, ne soyulan...

Neden acaba?

Vatandaşın meteliksiz kalması mı Sükan'ın yerini Menteşeoğlu'nun alması mı?...

CUMARTESİ

Yardım şekilleri

Yolculardan dayak yiyen kaptan, düdükle yardım istemiş.

Nasıl olur, demeyin. Olmuş işte.

Taraflar arasında başlayan tartışma, kavgaya dönüşünce üç beş kişilik grup edepsizliği ele almış, kaptan düdüğe sarılmış. Can pazarı, durulur mu? Küfürü yedikçe çekmiş düdüğü; tokadı yedikçe asılmış düdüğe...

Körfezde bir panik kopmuş ki, kaptan köşkündekinden büyük. Öyle ya, bu düdüklerin anlamı ne? Sisten yolunu kaybetti deseler, ortalıkta sis yok. Makinelerde arıza oldu deseler, vapur tamyol gidiyor.

İşin içyüzünü ne bilsin millet? Günlük yaşamımızda pek çok şeyin düdüklerle yönetildiğini bilir de, yardım istemede kullanılabileceğini düşünmez.

«Yardım» dendi mi, aklına avuç açmak gelir, mendil açmak gelir, veresiye defteri açmak gelir. Hoş, düdüğe başvurmayı akıl etse bile nereden bulacak onu?

Tanıdığı bütün düdükler mevki sahibi oldu!

PAZAR

Birinden biri...

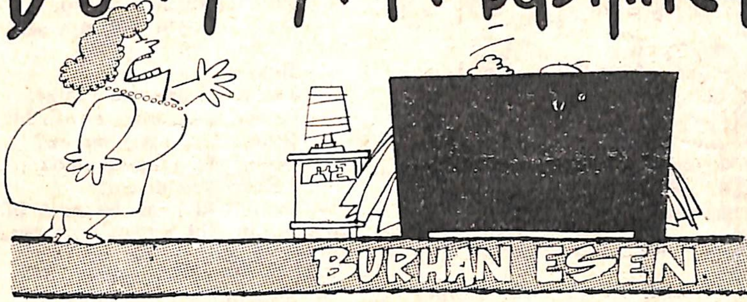
Nijer kaynaklı haberin başlığı şöyle: «Devlet bankasından çalınan para, İçişleri Bakanının kasasında bulundu.»

Adamcağızın günahını almamak için iki ihtimal üzerinde durduk biz.

Ya bankanın her an soyulabileceğini düşünerek devletin parasını korumaya kalktı, ya Bakanlıktan her an kovulabileceğini düşünerek geleceğini garantilemek için parayı kasasına attı!

Bir devlet adamından kötü davranış beklenir mi?

Düğmeye yanlış basılınca

BİZİM hanım, aynı plâğı belki beşyüzüncü kere çalıyordu:

— Ayol, sen ne işini bilmez, pısırık adamsın!

— Hayrola hanım, yine ne oldu?

— Daha ne olacak... Gümrük kolcusunun evinin önünden geçerken başını kaldırıp da balkona bakarsan başımıza gelenleri görürsün.

— Az önce eve gelirken balkonlarına gözüm ilişti. «Gözümüz gibi bakıyoruz» dedikleri okaliptüs fidanı sararmaya başlamış.

— Bakar körsündür zaten. Fidandan başka şey yok muydu orada?

— Sarışın, güzel bir hanım oturuyordu, sere serpe. Daha fazla bakamadım. Zira mini etek yukardan aşağıya olunca iyi de, aşağıdan yukarıya manzarası değişiyor. Misafir mi gelmişler?

— Misafir, de de avun. Ne misafiri canım, hizmetçi...

— Ay... o âfeti derya hizmetçi mi?

— Beğenemedin mi?... Elâlem senin gibi karısını ev işlerinde yıpratmıyor. İki kuruş maaş alan Kolcu evine hizmetçiyi dayasın, ben koskoca posta müdürünün sayın eşi çamaşır yıkayayım, yemek pişireyim... Şimdi sinirimden yangın var diye bağıracak, saçımı başımı yolacağım...

— Çamaşır makinesi dedin, aldık. O yetmedi, bulaşık yıkama zımbırtısı diye tutturdun. Onu da yerleştirdik mutfağa. Elektrikli fırın, ütü makinesi... Yirminci asrın bütün teknik âlet edevatı şu kapıdan içeriye girdi. Yemek mi pişecek? Bir düğmeye basıyorsun.. şrak... Oldu, bitti. Çamaşır için başka düğme, bulaşık yıkamak için yine düğme. Her şeyin düğmesi var şimdi. Hizmetçi tutarsak en azından Personel Kanununun yedi kat sayılı ücretini ister. Parayı kıyıp verdik diyelim. Hizmetçi hanımefendi ne iş yapacak bu evde? Çoluk yok, çocuk yok!

— Düğmeleri unutuyorsun!..

— Avuç dolusu parayı düğmeye bassın diye mi sayacağız?

— Geri kafalı, beceriksiz herifin birisisin derim de kızarsın üstelik. Ayol hizmetçisi olmayan kadın günümüzde hot sosyeteye sokulamaz. Hanım olarak kalır, hamfendi olamaz...

Başlamadı mı her gün «İlle de hizmetçi» diye zırıltı ve dırıltıya. Baktım oluru yok, iş boşanmaya kadar gidecek. Gazeteye küçük ilân verdim. İlân yayınlanınca hizmetçi adayları sökün etti.

Daireye geliyorlar... Öyleleri var ki içlerinde vallahi benim gibi üç uşak tutsa yadırganmaz. Üzerinde vizon kürk, elinde 5.000 T.L. lık köpek, iskarpinlerinin damgası Paris, robunun makası Dior. Görücüye çıkmış gibiyim. Tepeden aşağı süzüyorlar, yaşımı soruyorlar. Karımın güzelliği, gerçek yaşı hakkında bilgi topluyorlar. Sonra:

— Olmaz bu iş, diye kalkıyorlar ayağa.

— Durun hanım, daha vereceğim ücreti bile sormadınız...

— Ücretin önemi yok. Biz bu işi keyif için yapıyoruz.

Hay keyfinizi sevsinler. Keyif için hizmetçilik yapıldığını da ilk defa duyuyorum:

— Bizim ev kadını iyi insandır. Hemcinslerine karşı ağzı var, dili yoktur... diyorum.

— Olmaz!

— Ayda beşyüz vereceğim.

— I-ıhh!

— Yediyüz elli... Tamam mı?

— Ha-yır!

— Bastık bini. Sizde düğmelere basacaksınız, hepsi o kadar...

— Gelemem...

— Ben de daha fazla veremem.

— İyi ücret veriyorsunuz ama, tipim değilsiniz... Başınızdaki saçlar dökülmüş.. göbek bağlamışsınız.

Hele çıkarken bir de:

— On yıl önce ilân verseydiniz, bedava çalışırdım... demiyorlar mı, o beni kahrediyor.

Nihayet Saadet adlısını zor güç razı edebildim:

— İşe başlarım ama, dedi, günde bir kilo keçiboynuzu yiyeceksiniz...

— Hayhay, dedim. Yedikten gayri hatırın için başımın üstüne bile takarım.

Karım artık çok mutluydu. Hot sosyeteye başı değdiğinden sevinçten uçacaktı âdeta.

Ayda beşyüz veriyorduk ama, ev huzura kavuşmuştu. Hanım yakamı bırakmış, beş çaylarına, lokallere kapağı atmıştı.

Saadet hanım yemek pişirirken, ben de işi pişirmiştim epeyce. Hanım beş çayına gidince meydan bize kalıyordu.

Bir gün sevişirken, yatak odasının kapısı açılıverdi. Hanım bizi fena bastırmıştı:

— Vaay.. bu ne kepazelik... Bir hizmetçi parçası ile beni aldatmak ha! Eyvahlar olsun, şerefim iki paralık oldu, diye feryadı bastı.

Ve devam etti:

— Hadi haline bakmadan çapkınlığa kalktın. Hizmetçi ile bu işi yapmak neden? Sosyetedeki kredimi düşünmedin mi?.. Meşhur bir beyin hanımını ayartıp da, ağız tadı ile skandal yaratsaydın, gazetelerin dedikodu sütunlarında adımız geçer, düşmanlarımız hasedinden çatır çatır çatlardı.

Kızgınlıkla hizmetçinin üzerine yürüdü:

— Kız, bu ne hal?..

Saadet sütyenini takarken:

— Teknik hatâ, hanımcığım, dedi... Fırın düğmesine basacakken, yanlışlıkla seks düğmesine elimi dokundurmuşum. Özür dilerim!

Burhan ESEN

Diyarbakır'da susuzluk devam ediyor. — Gazeteler —

Diyarbakır çıbanı!

— Mayo seçememiş de geçen seneden kalan izi ile idare ediyor!..

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— Senesini söyledin mi?

— Belli deel mi?

Elimi tuttu:

— Lan biz gavga etmiye mi geldik buraya be, dedi. De hele, ne zaman buluşak şöyle bi gapalı yerde?

— Heçbir zaman, dedim.

— Niye?

— Namus!...

— Senin o namus dediğin şey gaç paralık şeydir lan Kemal? Esas namussuzluğu bize onlar ettiler. Babam etti, analığım etti, şindi evdeki etti. Biz onlara gücücük bi namussuzluk etmişik çok mu?

İyice yanıma sokuldu:

— Geçen gün sinemaya getdik, o filmdeki oğlanı tıpkı sana benzettim Kemal. Yüzü de sana benziyordu vallaha. Onun da sevgilisini elinden gaçırdılar. O zaman ağladım. Sona eve geldiğimde yine ağladım.

— Tabiî seninki de ağıdını dindirdi?

— Bak yine...

— Dindirmedi mi?

Gözlerimin içine bakarak bağırdı:

— Hayır!... Yanıma yaklaşdırmadım onu o gece, gaçdım yatakdan.

— Nereye?

— Odanın bu tarafına.

— Tabiî o da tutamadı!

— Cırmakladım (tırmaladım) yüzünü.

— Hıh, cırmaklamış...

— Kemal yahu, vazgeç bu ağızlardan da datlı datlı gonuşak be. Dur, vallaha az daha unutacakdım, sana ne aldım?

Cebinden bir dolma kalem çıkardı:

— Eyisiymiş, dedi.

— Bulaşıkcıya dolma kalem!...

— Beğenmedin mi?

— Yoo, çok güzel! Hep saklayacam bunu. İçine gözyaşlarımı doldurup, bizim hayatımızı yazacam.

Nasıl söyledim bu lâfı bilmiyorum, romandan mı, filmden mi? Ağlamaya başladı.

— Sus, dedim, ağlama!

Hıçkırmaya başladı, yanağını tuttum:

— Seni çok seviyorum, dedim.

— Ben de Kemal. Ne yapsak, ne eylesek? Hey Allahım, nettik biz sana? Gâvur muyduk biz, gâvurdan da mı kötüydük biz?

O sırada bir şalgamcı geçti oradan, bembeyaz çinko kovasıyla:

— Hadi şalgam, deneli şalgam, bağrı yanıklara keskin şalgam! diyerekten.

— Ağlama, dedim, şalgamcı hep sana bakdı durdu.

— Baksın dümbük, ben ona mı ağlıyorum?

— Okula gitmiyorum, dedim.

— Biliyorum, dedi.

— Ama babam bi eyi olsun, gelecek yıl gedecem. Bıktım bulaşıkcılıkdan, her tarafım yemek yemek kokuyor. Sana da kokuyor mu Allahını seversen?

— Senin kokun olsun... Olsun da tek yemek kokusu olsun.

— Ayakkabın da pek güzelmiş gız ha!

— Yere girsin ayakkabısı... İçimde de carse gömlek var, o da yere girsin. Heç bişeyde gözüm yok. Senden başga...

Durdu, biraz sonra:

— Kalkak mı? dedi.

— Otursak daha? dedim.

— Gediym Kemal.

— Sen bilin.

Kalktık... Yine o tozlu yollardan geriye döndük. Öpüştüğümüz yere sakladık umudumuzu, ama yine her zaman olduğu gibi umduğumuz dağlara karlar yağdı, iki adam çıktı karşıdan, öpüşemedik. Üstelik lâf da attılar Raziye'ye:

— Gurban olak o beyaz bacaklara! dediler.

— Kemal uyma o itlere, dedi Raziye.

Kuruköprü'nün oraya geldik:

— Yarın yine buluşak, dedi.

— Sonu eyi olmaz bunun Raziye, dedim.

Duymadı bile...

— Yarın nereye geliym? dedi.

— Şu çeşmenin garşısına, dedim.

— Alasmaladık.

— Güle güle.

Saat aklıma gedi, ardından seslendim:

— Saat üçte... Yok deel deel, saat ikibuçukda.

Güldü gitti...

Unutmuşum patrona attığım yalanı, sırıtarak içeriye girince, Antep'li patron:

— Lan Kemal, galiba miras çok böyük? dedi.

— Niye âbi? dedim.

— Heç, gülüyon da...

— Gülerim tabiî.

— İnsan babası can çekişirken güler mi?

— Niye gülmesin âbi? Peder öteki dünyaya kadar getdi, aynı trenle döndü geldi, insan sevinmez de n'apar?

— Demek baban öldü dirildi?

— Ne diyon, anam gözlerini gapayıp çenesini çattıydı bile...

— Lan deme be! Bak efendi, Allahın işine! Öldürmeyen Allah öldürmez işte. Peki, gaç dakka galdı ölü?

— Bi saat...

— Allah Allah!... İlâç doktor mokdor?

— İsdemez, eyiyim, dedi.

— Lan isden mi bunun üsdüne herif dipdiri eyi olsun?

— Allah, Ökgeş âbi, Allah!...

Mutfağa girdim. Silik garson, ne vardı yâni tabakların hepsini yıkasan, elin mi kırılırdı? Dağ gibi yığmış gitmiş. Ama olsun, dağ gibi değil, sıradağlar gibi olsa vız gelir bana. Görmüşüm ki bugün Raziye'mi, öpmüşüm ki bugün Raziye'mi, ulan koca, koskoca lokanta, şöyle bir duvarına versem belimi yerinden oynatırım seni alimallah!...

Tutturdum bir şarkı, hem söylüyor, hem de bulaşıkları yıkıyorum. Usta girdi içeri:

— Lan bu keyf ne? dedi.

— Daha ne olsun usda, bizim peder öldü de dirildi, dedim.

— Ha, babayın doğumu şerefine türkü söylüyon?

— Heyya!

— Lan get başgasına yuttur.

— Essah usda, öldü de dirildi.

— Olmaz lan, ağaç mı bu?

— Oldu işde, hikmeti hüda...

— Soluğu kesildi mi?

— Kesildi ki hem de nasıl, bi öttü borazan gibi, ondan sona tamam, ses soluk hak getire!

— Heç nefes almadı?

— Almadı...

Yüzüme muzip muzip baktı:

— Lan söyle nereye getdin? dedi. Sen bunu patron salak Ökgeş'e yutturun amma, bana yutturaman.

Güldüm:

— Söyleyim mi usda? dedim.

— De lan söyle! Soğansız yemek olmaz, yalansız yiğit olmaz demişler.

— Sevgilimnen buluşdum.

— Bak sen!... Nasıl?

— Ne nasıl?

— Şey lan, şey yâni zengin gızı mı diyecektim?

— Heç zengin gızı olur mu? Benim gibi tri tak tak şahi merdan.

— Evlenecek misiniz?

— O evli ki...

— Ne?

— O evli.

— Ne biçim iş lan bu?

— Biz önceden sevişiyorduk senin anlayacağın Fazlı usda, sona o evlendi, şindi gocasından memnun deel.

— Şindi sana geldi, ye Memet ye, he?

-- Ne Memedi?

— Lan anlıyon ya, gırgır geçiyon. E işde, yedirecek sana.

— Neyi?

— Ayvayı... Kendini teslim edecek lan.

— Ama ben öyle bişey isdemiyorum ki.

— Niye?

— Hem günah, hem evli, hem ayıp!

— Oha gaz!

— Kim?

— Sen... Hem de gazların şahı. Sen yemezsen yarın başga biri çıkar yer oğlum, elde gıran çook.

— O gız öyle gız deel ki...

— Deeldi de, niye geldi yanına?

— Beni çok seviyor.

— Lan doğru söyle, sen de onu seviyon mu?

— Ne diyon sen usda, yanıp gavruluyorum. O evleneli bir ay oldu, gözüme uyku girmedi vallaha!

— Peki, niye daha önceden almadın gızı öleyse?

— Okumak, adam olmak...

— Ha sahi, neydi o herifin ismi?

— Hangi herif?

— Hani lan tarihten, şaplı şekerli bişeydi.

— Şippililiuma...

— Ha tamam, bu herifin adını öğrenesin diye?

— He...

— Hayatı öğrensen?

— Biz ikisini bir arada yörüdüyoruk usda.

— Amma olmuyor, baksana biri yayan galıyor.

— Olur be usda, işde en sonunda sevgilimiz de geldi yanımıza.

— Bi daha buluşacak mısınız?

— He, yarın, ikibuçukda.

— Deme?

— Vallaha!

— Sen mi dedin buluşak diye?

— Gız dedi.

— Lan seni çok seviyor bu avrat vallaha. Gocası ne iş yapar?

— Hambal. Hem de ayı gibi. Bi gafası var, den at gafası, bi burnu var, den yaba küreği.

— Gız güzel mi?

— Çok güzel, sarışın.

(Devamı var)

VB

Başarınız ve istikbaliniz

tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında

açtıracağınız her hesap

bu yolda sizin için

en büyük şanstır,

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60515 - A - 20885 — 119)

A K B A B A

• Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası •

SAHİBİ : Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ : Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 120, altı aylığı 60 lira. İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul. Telefon : 22 18 11 Fiyatı : 125 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Ooo, tam senin dünyana uygun bir mayo bu!..

Konferansta

Kürsüdeki içki aleyhtarı konuşmacı sözlerini şöyle tamamladı:
— Umarım ki bir gün gelecek, dolabındaki, büfesindeki alkollü içkileri toplayan halk, hepsini denize dökecektir!
Dinleyiciler arasından biri:
— İşte o zaman en mutlu insan inanın ben olacağım, diye bağırdı.
Konuşmacı memnun:
— Teşekkür ederim mösyö, diye cevap verdi. Siz de bir içki düşmanısınız demek.
Diğeri oturduğu yerden seslendi:
— İçki düşmanı değil, dalgıcım efendim!

— Dikkat et şekerim, külleri düşürmeyesin!..

— Evet karıcığım, poker oynuyorum ama merak etme, parasına değil!..

Roller değişmiş

Arkadaşını ummadığı bir anda karşısında görünce hayretini gizleyemedi:
— Son gördüğümde işsizdin, umutsuzdun, perişandın. Şimdi ise son derece şıksın. Bu nasıl oldu kuzum?
— Altı ay önce bir ortak buldum. Onun sermayesi, benim tecrübem vardı. Tanrıya şükür postu kurtardım işte...
— Peki şimdi?...
— Şimdi onun tecrübesi, benim sermayem var.

Tam bir dindar

Paris'te çalışmaya karar veren genç taşralı, yola çıkmadan önce rahibe giderek:
— Muhterem peder, dedi. Paris gibi bir yerde ayda beşyüz frankla, haram yemeden, günaha girmeden iyi bir hıristiyan hayatı sürdürebilir miyim?
Peder cevap verdi:
— Korkma yavrum. Ayda beşyüz frankla ne günaha girebilirsin, ne karnını doyurursun. Dua ede, oruç tuta tam bir hıristiyan olursun!

Korku

Amerika'nın eski Başkanlarından Rousevelt, bir propaganda gezisi sırasında kızılderili şeflerden birini ziyaret etmişti. Şefin altı karısı olduğunu öğrenince:
— Bu tutumunuz modern anlayışa da, yasalara da aykırı, dedi. Kadınlardan birini eş olarak seçmeniz, diğer beşini ailelerinin yanına göndermeniz gerekirdi.
— Haklısınız, diye cevap verdi şef. Bunu yaparım ama bir şartla: Saklamam gereken kadını siz seçeceksiniz, sonucu diğer beş kadına siz bildireceksiniz.

Heyecan

Delikanlı, komşu kızına ilânı aşk ediyordu:
— Dokunur dokunmaz bütün vücudunuzu titreten bir erkeğe rastladınız mı şimdiye kadar?
— Evet, dedi kız.
— Bu mutlu erkek kimdi?
— Dişçim...

İyi ki hatırlattın

Küçük kız, anneannesine sordu:
— Âşık ne demektir?
Yaşlı kadın:
— Aman Yârabbi! diye yerinden fırladı. Bu sorun bana yarım asır öncesine ait bir aşk olayını hatırlattı.
Sonra telâşla belinden çıkardığı anahtar tomarından seçtiği paslı bir anahtarla gardrobun kapısını açtı, yirmi yaşlarındayken bir gece dolaba saklamak zorunda kaldığı âşığının iskeleti, çatırdayarak yere düşüp parçalandı!

Başka ne yapacaktı?

Heyecanla içeri giren delikanlı, müstakbel kayınpederine müjdeyi verdi:
— Kızınız nihayet karım olmayı kabul etti.
— Bu sizin kabahatiniz! diye bağırdı adam. Buraya her gece gelmekle başka ne olabileceğini ümit ediyordunuz?

— Dokuz kişilik tek yataklı bir oda istiyorum!..

İnat

Biri Rus, diğeri Amerikalı iki gazeteci meslektaş konuşuyorlardı:
— Bizde, diye söze başladı Rus, sosyalist ailelerin hiçbiri eşlerini aldatmaz.
Diğeri güldü:
— Öyle inatçısınız ki, kapitalistlerin hiçbir şeyini taklit etmezsiniz zaten.

Yazısız

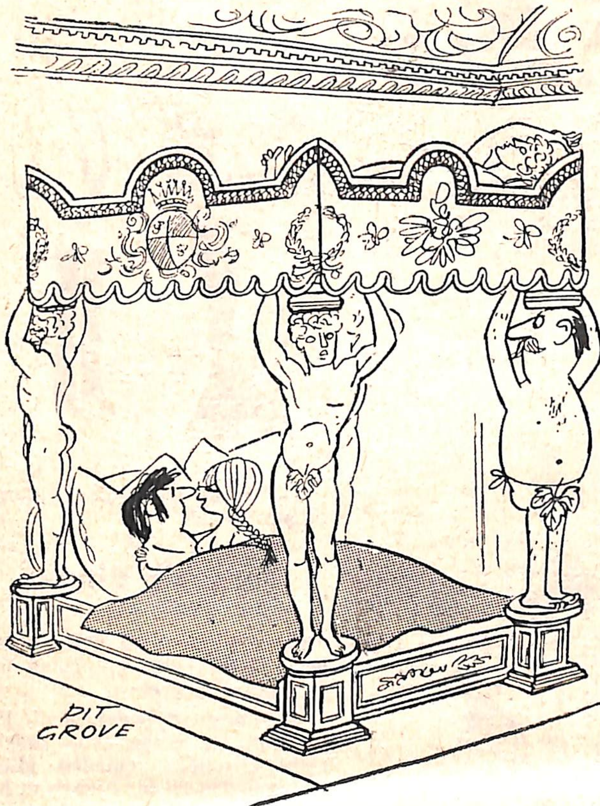
Eder

Direktörün karşısına çıkan genç ve güzel figüran kız:
— Elime geçen para çok az, dedi. Bin franklık değerim de yok mu yâni?
Kızı tepeden tırnağa süzen direktör:
— Su içinde bin frank edersiniz, dedi. Ama aşkla işi biribirine karıştırmayalım. Önce rolünüzü bitirin, bin franklık iş için sonra gelin.

Kolaylık

Genç kızla delikanlı salonun kuytu bir köşesine çekilmişlerdi. Delikanlı romantik bir sesle sordu:
— İlk bakışta doğan aşka inanır mısınız?
Genç kız içini çekti:
— İnanmaktan çok, insana vakit kazandırması bakımından hoşlanırım. Hiçbir şeyin uzamasını sevmem de...

Yazısız

— SANKİ KOCAM BİZİ GÖZLÜYORMUŞ GİBİ
TUHAF BİR HİS VAR İÇİMDE !..

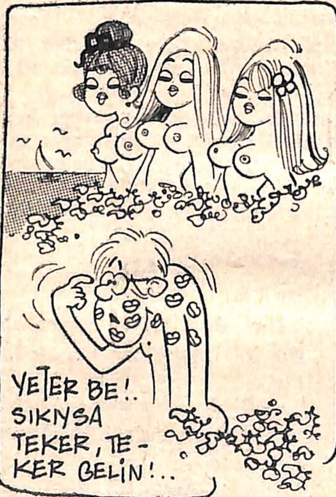
Dünya karikatürleri

— AH, KIRK YAŞ DAHA GENÇ OLSAYDIN, ŞUNLARLA
NE GÜZEL BİR ARKADAŞLIK KURARDIK !..

ÇIPLAKLAR KAMPINDA

SADECE SEKS DÜŞÜNEN
GENÇ KIZLAR

AZGIN DULLAR

O BİÇİM ÇIPLAKLAR

ATEŞLİ ÇIPLAKLAR.

İTİRAZ EDEN ÇIPLAKLAR

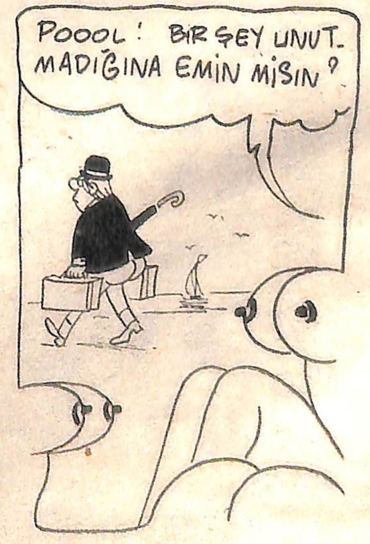
KORKUTAN ÇIPLAKLAR

ÇILDIRTAN ÇIPLAKLAR.

SON

şimdi en çok pay kuponu

KOMİLİ

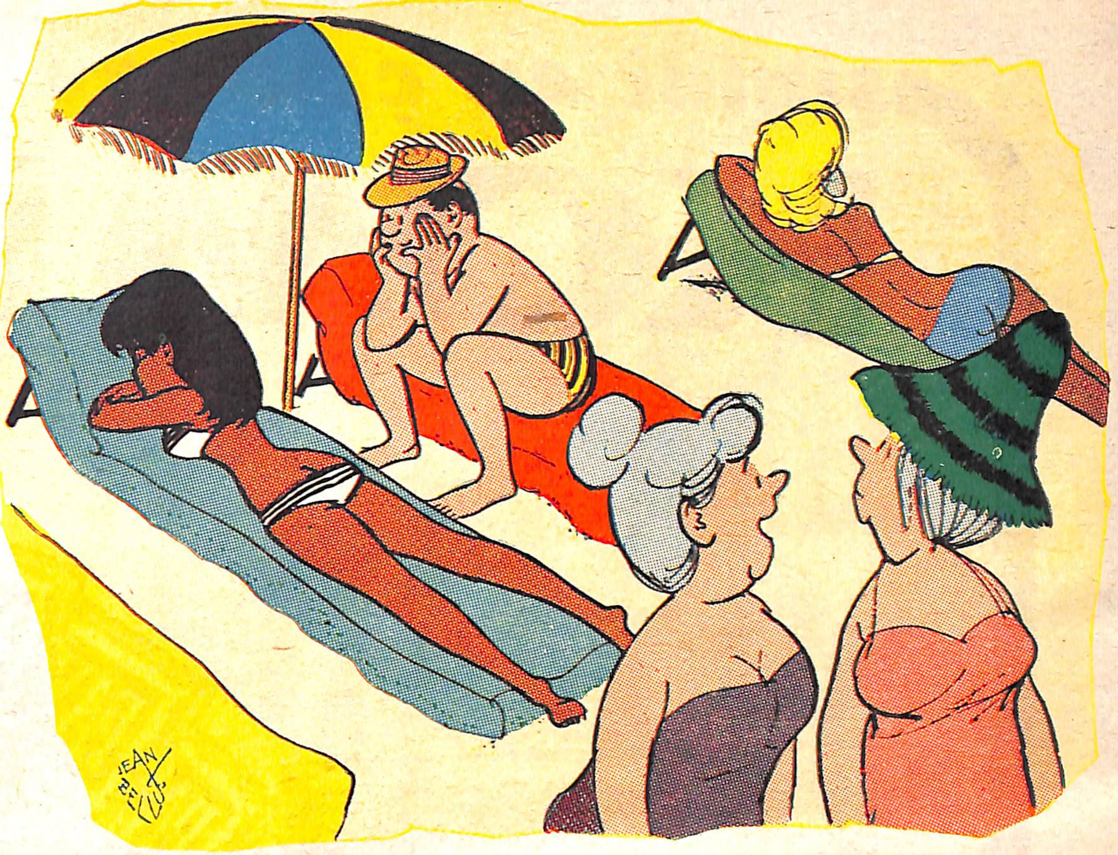

çamaşır
ve banyo
paket sabunlarında

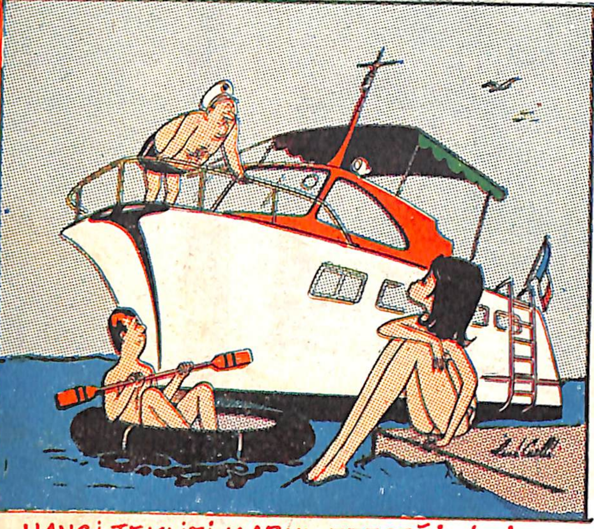
(Ankara Reklâm : 769 — 121)

BULAN 5 KAZANIYOR

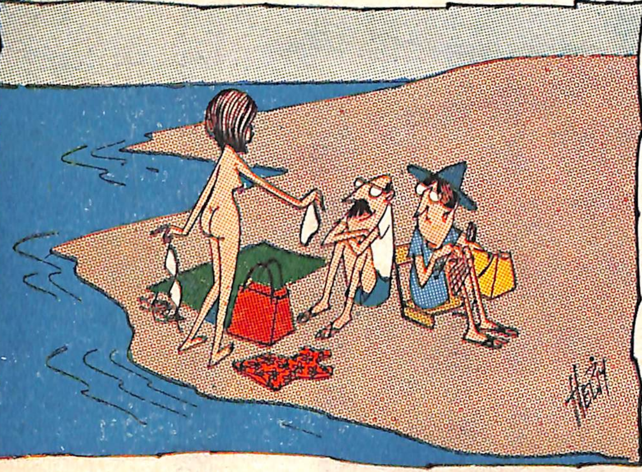
Akbaba

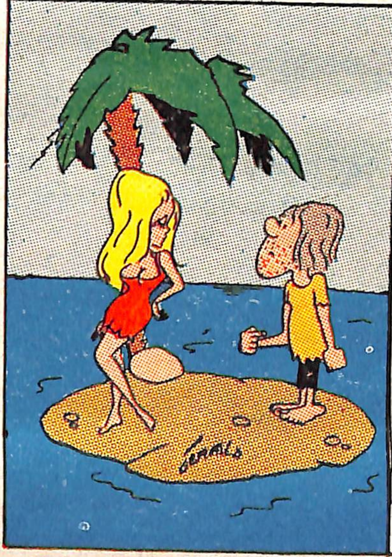
— TABİATIN KARŞISINDA HAYÂL KURMAYA BAYILIR !..

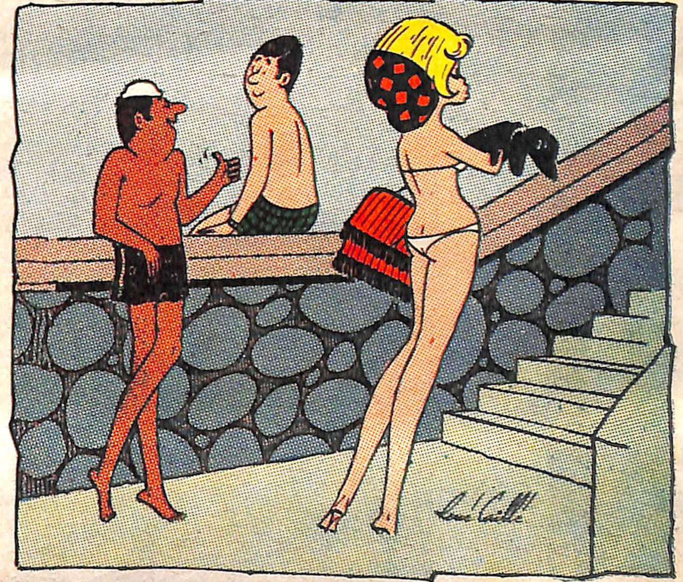
— HANGİ TEKLİFİ KABUL EDECEĞİMİ BİLEMİYORUM. HER İKİNİZİN DE AYRI SEVİMLİLİĞİ VAR ...

— AFFEDERSİNİZ , DENİZE GİRİNCEYE KADAR EŞYALARIMA BAKAR MISINIZ ?..

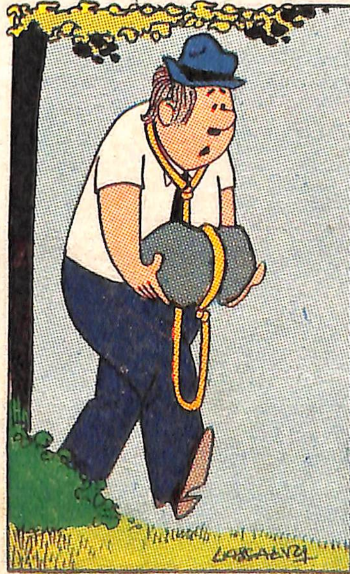
— BENİ Mİ ÇAĞIRDINIZ ?..

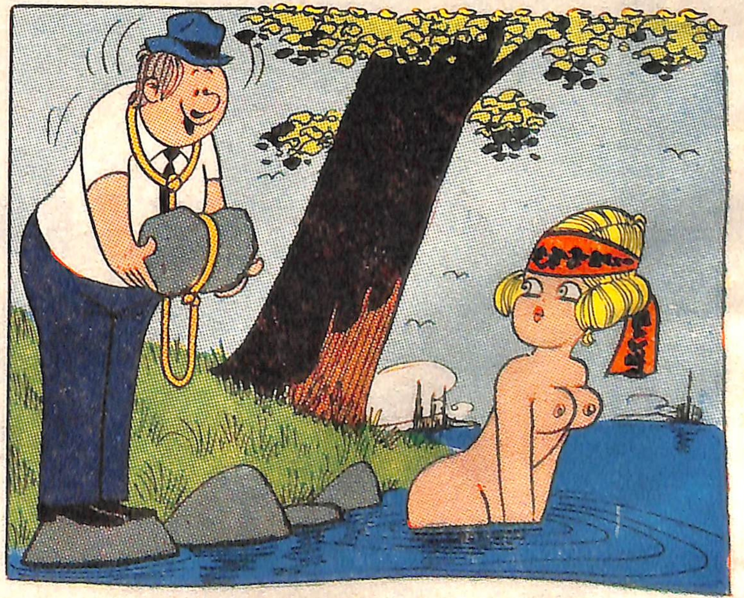
— BOŞUNA ISLIK ÇALMA ... BAKSA BAKSA KÖPEĞİ BAKIYOR !..

— İŞİMDE İFLÂS ETTİM KARIM BENİ TERKETTİ .. EN İYİSİ HER ŞEYE SON VERMEK.

— HAYAT, AMA GERÇEK HAYAT ...

— OOO , NE KADAR DA GÜZELMİŞ !..